

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/2034

z dnia 27 listopada 2019 r.

w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Solidny nadzór ostrożnościowy stanowi integralną część warunków regulacyjnych, na których instytucje finansowe świadczą usługi w całej Unii. Firmy inwestycyjne wraz z instytucjami kredytowymi podlegają rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽⁴⁾ oraz dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽⁵⁾ w odniesieniu do ich traktowania ostrożnościowego i nadzoru ostrożnościowego, natomiast wymogi w zakresie udzielania im zezwoleń oraz inne dotyczące ich wymogi organizacyjne i wymogi w zakresie prowadzenia działalności określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE ⁽⁶⁾.
- (2) Istniejące systemy nadzoru ostrożnościowego ustanowione na mocy rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE w dużej mierze opierają się na kolejnych iteracjach międzynarodowych standardów regulacyjnych określonych przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego dla dużych grup bankowych i jedynie częściowo odnoszą się do szczególnych rodzajów ryzyk nieodłącznie związanych ze zróżnicowaną działalnością dużej liczby firm inwestycyjnych. Specyficzne słabości i rodzaje ryzyka właściwe dla tych firm inwestycyjnych powinny zatem zostać w szerszym zakresie uwzględnione w skutecznych, odpowiednich i proporcjonalnych rozwiązaniach ostrożnościowych na poziomie Unii, które pomogą zapewnić równe warunki działania w całej Unii, zagwarantują skuteczny nadzór ostrożnościowy, pozwalając jednocześnie utrzymać kontrolę nad kosztami przestrzegania przepisów, oraz zapewnią wystarczający kapitał na pokrycie ryzyka, na jakie narażone są firmy inwestycyjne.
- (3) Należyty nadzór ostrożnościowy powinien zapewniać, aby firmy inwestycyjne były zarządzane w sposób prawidłowy oraz zgodnie z najlepiej pojętym interesem ich klientów. Powinien on uwzględniać zdolność firm inwestycyjnych i ich klientów do podejmowania nadmiernego ryzyka oraz różne stopnie ryzyka podejmowanego i stwarzanego przez firmy inwestycyjne. Taki nadzór ostrożnościowy powinien również mieć na celu unikanie nakładania nieproporcjonalnie dużego obciążenia administracyjnego na firmy inwestycyjne. Jednocześnie taki nadzór ostrożnościowy powinien umożliwiać osiągnięcie równowagi między zapewnieniem bezpieczeństwa i solidności firm inwestycyjnych a unikaniem nadmiernych kosztów, które mogłyby zagrozić rentowności ich działalności gospodarczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 378 z 19.10.2018, s. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 262 z 25.7.2018, s. 35.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 listopada 2019 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

- (4) Wiele wymogów wynikających z ram ustanowionych rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 i dyrektywą 2013/36/UE opracowano w celu zaradzenia wspólnym rodzajom ryzyka, na jakie narażone są instytucje kredytowe. W związku z tym istniejące wymogi są w dużej mierze skalibrowane w taki sposób, aby zachować zdolność instytucji kredytowych do udzielania pożyczek niezależnie od fazy cyklu koniunkturalnego oraz aby chronić deponentów i podatników przed możliwą upadłością; nie uwzględniają one natomiast wszystkich poszczególnych profili ryzyka firm inwestycyjnych. Firmy inwestycyjne nie posiadają dużych detalicznych i korporacyjnych portfeli kredytowych oraz nie przyjmują depozytów. Prawdopodobieństwo, że ich upadłość może mieć szkodliwy wpływ na ogólną stabilność finansową, jest mniejsze niż w przypadku instytucji kredytowych, niemniej jednak firmy inwestycyjne stwarzają ryzyko, któremu należy zaradzić poprzez solidne ramy. Ryzyko, na jakie jest narażona i jakie stwarza większość firm inwestycyjnych, znacznie różni się zatem od ryzyka, na jakie są narażone i jakie stwarzają instytucje kredytowe, i różnice te należy wyraźnie odzwierciedlić w unijnych ramach ostrożnościowych.
- (5) Rozbieżności w stosowaniu istniejących ram ostrożnościowych w poszczególnych państwach członkowskich zagrażają równym warunkom działania dla firm inwestycyjnych w Unii, utrudniając inwestorom dostęp do nowych możliwości i lepszych sposobów zarządzania ryzykiem, na jakie są oni narażeni. Rozbieżności te wynikają z ogólnej złożoności stosowania tych ram wobec różnych firm inwestycyjnych w zależności od świadczonych przez nie usług, w przypadku gdy niektóre organy krajowe dostosowują lub usprawniają takie stosowanie w prawie krajowym lub w praktykach krajowych. Biorąc pod uwagę, że istniejące ramy ostrożnościowe nie uwzględniają wszystkich ryzyk, na jakie są narażone i jakie stwarzają niektóre rodzaje firm inwestycyjnych, w odniesieniu do określonych firm inwestycyjnych w niektórych państwach członkowskich stosowane są istotne narzuty kapitałowe. Należy ustanowić jednolite przepisy uwzględniające te ryzyka w celu zapewnienia zharmonizowanego nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi w całej Unii.
- (6) Konieczny jest zatem szczególnie system nadzoru ostrożnościowego dla firm inwestycyjnych niemających znaczenia systemowego za względu na ich wielkość i ich wzajemne powiązania z innymi podmiotami finansowymi i gospodarczymi. Firmy inwestycyjne o znaczeniu systemowym powinny nadal podlegać istniejącym ramom ostrożnościowym na podstawie rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE. Te firmy inwestycyjne są podzbiorem firm inwestycyjnych, do których mają obecnie zastosowanie ramy ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 i dyrektywą 2013/36/UE, i które nie korzystają ze specjalnych wyłączeń z któregokolwiek z głównych wymogów określonych w tych aktach. Największe i najbardziej wzajemnie powiązane firmy inwestycyjne mają modele biznesowe i profile ryzyka podobne do modeli biznesowych i profili ryzyka istotnych instytucji kredytowych. Świadczą one usługi podobne do usług bankowych oraz zapewniają zabezpieczenie przed ryzykiem na znaczną skalę. Co więcej, firmy inwestycyjne o znaczeniu systemowym są wystarczająco duże, aby stanowić zagrożenie dla stabilnego i prawidłowego funkcjonowania rynków finansowych na równi z dużymi instytucjami kredytowymi, oraz mają modele biznesowe i profile ryzyka, które stanowią takie zagrożenie. W związku z tym te firmy inwestycyjne powinny nadal podlegać przepisom określonym w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 i dyrektywie 2013/36/UE.
- (7) Firmy inwestycyjne, które zawierają transakcje na własny rachunek, które gwarantują emisję instrumentów finansowych lub dokonują subemisji instrumentów finansowych z gwarancją przejęcia emisji na znaczną skalę, lub które są członkami rozliczającymi kontrahentów centralnych, mogą mieć modele biznesowe i profile ryzyka podobne do modeli biznesowych i profili ryzyka instytucji kredytowych. Ze względu na ich wielkość i charakter działalności, takie firmy inwestycyjne mogą stwarzać ryzyko dla stabilności finansowej porównywalne do ryzyka stwarzanego przez instytucje kredytowe. Właściwe organy powinny mieć możliwość wprowadzenia wymogu, aby podlegały one temu samemu traktowaniu ostrożnościowemu co instytucje kredytowe objęte zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz aby spełniały wymogi dotyczące nadzoru ostrożnościowego zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE.
- (8) W niektórych państwach członkowskich organy odpowiedzialne za nadzór ostrożnościowy nad firmami inwestycyjnymi mogą być odrębne od organów, które zajmują się nadzorem zachowań na rynku. Niezbędne jest zatem utworzenie mechanizmu współpracy i wymiany informacji między tymi organami w celu zapewnienia zharmonizowanego nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi w całej Unii, który będzie funkcjonował szybko i skutecznie.
- (9) Firma inwestycyjna może zawierać transakcje za pośrednictwem członka rozliczającego w innym państwie członkowskim. W takich przypadkach należy ustanowić mechanizm służący wymianie informacji między odpowiednimi właściwymi organami w poszczególnych państwach członkowskich. Taki mechanizm powinien umożliwiać wymianę – między właściwym organem dla nadzoru ostrożnościowego nad daną firmą inwestycyjną, a organem sprawującym nadzór nad członkiem rozliczającym albo organem sprawującym nadzór nad kontrahentem centralnym – informacji dotyczących modelu i parametrów wykorzystywanych do obliczania wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego firmy inwestycyjnej w przypadkach gdy taka metoda obliczania jest wykorzystywana jako podstawa ustalenia wymogów w zakresie funduszy własnych danej firmy inwestycyjnej.

- (10) W celu wspierania harmonizacji standardów i praktyk nadzoru w Unii Europejskiej Urząd Nadzoru (Urząd Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁷⁾ (EUNB), powinien zachować główne kompetencje w zakresie koordynacji i konwergencji praktyk nadzorczych w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego (ESNF), w ścisłej współpracy z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽⁸⁾ (ESMA).
- (11) Wymagany poziom kapitału założycielskiego firmy inwestycyjnej powinien opierać się na usługach i rodzajach działalności, na których, odpowiednio, świadczenie i prowadzenie, dana firma inwestycyjna posiada zezwolenie, zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE. Z jednej strony – przewidziana w dyrektywie 2013/36/UE możliwość obniżenia przez państwa członkowskie wymaganego poziomu kapitału założycielskiego w szczególnych sytuacjach, a z drugiej – nierównomierne wdrażanie tej dyrektywy, doprowadziły do sytuacji, w której wymagane poziomy kapitału założycielskiego różnią się w całej Unii. Aby zakończyć to rozdrobnienie, należy zharmonizować wymagany poziom kapitału założycielskiego dla wszystkich firm inwestycyjnych w Unii. Z myślą o zmniejszeniu barier wejścia na rynek, które obecnie istnieją dla wielostronnych platform obrotu (MTF) i zorganizowanych platform obrotu (OTF) kapitał założycielski firm inwestycyjnych, które działają jako MTF lub OTF, należy ustalić na poziomie, o którym mowa w niniejszej dyrektywie. W przypadku gdy firmie inwestycyjnej posiadającej zezwolenie na prowadzenia OTF zezwolono również na zawieranie transakcji na własny rachunek na warunkach przewidzianych w art. 20 dyrektywy 2014/65/UE, jej kapitał założycielski należy ustalić na poziomie, o którym mowa w niniejszej dyrektywie.
- (12) Jakkolwiek firmy inwestycyjne nie powinny już być objęte zakresem stosowania rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub dyrektywy 2013/36/UE, to jednak pewne pojęcia stosowane w kontekście tych aktów ustawodawczych powinny zachować swoje dobrze ugruntowane znaczenie. Aby umożliwić i ułatwić spójne rozumienie takich pojęć w aktach prawnych Unii, w przypadku gdy są one stosowane, zawarte w takich aktach odniesienia do kapitału założycielskiego firm inwestycyjnych, do uprawnień nadzorczych właściwych organów firm inwestycyjnych, do procesu oceny adekwatności kapitału wewnętrznego firm inwestycyjnych, do procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej dokonywanych przez właściwe organy firm inwestycyjnych oraz do przepisów dotyczących zarządzania i wynagrodzenia mających zastosowanie do firm inwestycyjnych należy traktować jako odnoszące się do odpowiednich przepisów niniejszej dyrektywy.
- (13) Właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga, aby odpowiedzialność za nadzór ostrożnościowy firmy inwestycyjnej – w szczególności w odniesieniu do jej wypłacalności i stabilności finansowej – spoczywała na właściwym organie jej państwa członkowskiego pochodzenia. Aby osiągnąć również skuteczny nadzór nad firmami inwestycyjnymi w innych państwach członkowskich, w których świadczą one usługi lub posiadają oddział, należy zapewnić ścisłą współpracę i wymianę informacji z właściwymi organami tych państw członkowskich.
- (14) Do celów informacyjnych i nadzorczych, w szczególności w celu zapewnienia stabilności systemu finansowego, właściwe organy przyjmujących państw członkowskich powinny w poszczególnych przypadkach mieć możliwość przeprowadzania kontroli na miejscu oraz inspekcji działalności oddziałów firm inwestycyjnych na swoim terytorium, a także żądania udzielenia informacji na temat działalności tych oddziałów. Odpowiedzialność za środki nadzorcze wobec tych oddziałów powinna jednak spoczywać na państwie członkowskim pochodzenia.
- (15) W celu ochrony szczególnie chronionych informacji handlowych właściwe organy powinny być związane przepisami dotyczącymi tajemnicy zawodowej podczas wykonywania swoich zadań nadzorczych i wymiany informacji poufnych.
- (16) W celu wzmocnienia nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz ochrony klientów firm inwestycyjnych audytorzy powinni prowadzić weryfikację w sposób bezstronny oraz bezzwłocznie powiadamiać właściwe organy o faktach, które mogą mieć poważne konsekwencje dla sytuacji finansowej firmy inwestycyjnej lub dla organizacji takiej firmy pod względem administracyjnym i księgowym.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (17) Do celów niniejszej dyrektywy, dane osobowe należy przetwarzać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679⁽⁹⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725⁽¹⁰⁾. W szczególności, w przypadku gdy niniejsza dyrektywa zezwala na wymianę danych osobowych z państwami trzecimi, powinny mieć zastosowanie odpowiednie przepisy rozdziału V rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz rozdziału V rozporządzenia (UE) 2018/1725.
- (18) Aby zagwarantować spełnianie obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033⁽¹¹⁾, państwa członkowskie powinny określić kary administracyjne i inne środki administracyjne, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W celu zapewnienia skutku odstraszającego kar administracyjnych informacje o ich nałożeniu powinny być publikowane, z wyjątkiem pewnych ściśle określonych przypadków. Aby umożliwić klientom i inwestorom podjęcie świadomej decyzji dotyczącej ich wariantów inwestycyjnych, powinni oni mieć dostęp do informacji dotyczących kar administracyjnych i innych środków administracyjnych nałożonych na firmy inwestycyjne.
- (19) W celu wykrywania naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę oraz naruszeń rozporządzenia (UE) 2019/2033 państwa członkowskie powinny dysponować niezbędnymi uprawnieniami w zakresie prowadzenia czynności wyjaśniających oraz powinny ustanowić skuteczne i szybkie mechanizmy zgłaszania potencjalnych lub faktycznych naruszeń.
- (20) Firmy inwestycyjne, które nie są uznawane za małe i niepowiązane wzajemnie, powinny dysponować kapitałem wewnętrznym adekwatnym pod względem ilości, jakości i struktury, aby pokryć konkretne ryzyka, na które są lub mogą być narażone. Właściwe organy powinny zapewnić, aby firmy inwestycyjne posiadały odpowiednie strategie i procesy służące ocenie i utrzymaniu adekwatności ich kapitału wewnętrznego. Właściwe organy powinny mieć również możliwość zwracania się do małych i niepowiązanych wzajemnie firm inwestycyjnych o stosowanie podobnych wymogów w stosownych przypadkach.
- (21) Uprawnienia do dokonywania przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej powinny w dalszym ciągu stanowić istotne narzędzie regulacyjne umożliwiające właściwym organom ocenę elementów jakościowych, w tym zarządzania i kontroli wewnętrznych, procesów i procedur zarządzania ryzykiem, a także – w razie potrzeby – ustalanie dodatkowych wymogów, w tym w szczególności w zakresie funduszy własnych, i wymogów dotyczących płynności, w szczególności dla firm inwestycyjnych, które nie są uznawane za małe i niepowiązane wzajemnie, oraz – w przypadku gdy właściwy organ uzna to za uzasadnione i odpowiednie – również dla małych i niepowiązanych wzajemnie firm inwestycyjnych.
- (22) Zasada równości wynagrodzeń dla pracowników płci męskiej i żeńskiej za taką samą pracę lub pracę takiej samej wartości ustanowiona jest w art. 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Firmy inwestycyjne powinny stosować tę zasadę w konsekwentny sposób. Aby dostosować poziom wynagrodzeń do profilu ryzyka firm inwestycyjnych i aby zagwarantować równe warunki działania, firmy inwestycyjne powinny podlegać jasnym zasadom w odniesieniu do ładu korporacyjnego oraz przepisów dotyczących wynagrodzenia neutralnych pod względem płci i uwzględniających różnice między instytucjami kredytowymi a firmami inwestycyjnymi. Małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne powinny być jednak wyłączone z tych przepisów, ponieważ określone w dyrektywie 2014/65/UE przepisy odnoszące się do wynagrodzenia i ładu korporacyjnego są wystarczająco kompleksowe dla tego rodzaju firm inwestycyjnych.
- (23) Podobnie w sprawozdaniu Komisji z dnia 28 lipca 2016 r. w sprawie oceny przepisów dotyczących wynagrodzeń na podstawie dyrektywy 2013/36/UE i rozporządzenia (UE) nr 575/2013 wykazano, że określone w dyrektywie 2013/36/UE wymogi dotyczące odroczenia i wypłaty w instrumentach nie są odpowiednie w przypadku małych i niezłożonych firm inwestycyjnych lub w przypadku osób zatrudnionych o niskim poziomie wynagrodzenia zmiennego. Jasne, spójne i zharmonizowane kryteria identyfikacji firm inwestycyjnych i osób wyłączonych z tych wymogów są niezbędne w celu zapewnienia konwergencji w zakresie nadzoru i równych warunków działania. Ze względu na ważną rolę, jaką osoby o wysokich zarobkach odgrywają w kierowaniu działalnością i długoterminowymi wynikami firm inwestycyjnych, należy zapewnić skuteczny nadzór nad praktykami i tendencjami w zakresie wynagrodzeń takich osób. Właściwe organy powinny zatem mieć możliwość monitorowania wynagrodzeń osób o wysokich zarobkach.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (zob. s. 1 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (24) Firmom inwestycyjnym należy zapewnić pewną elastyczność w zakresie wykorzystywania przez firmy inwestycyjne instrumentów niepieniężnych w celu wypłacania wynagrodzenia zmiennego, pod warunkiem że instrumenty takie skutecznie służą osiągnięciu celu pogodzenia interesów osób zatrudnionych z interesami różnych zainteresowanych stron, takich jak akcjonariusze i wierzyciele, oraz przyczyniają się do dostosowania wynagrodzenia zmiennego do profilu ryzyka firmy inwestycyjnej.
- (25) Przychody firm inwestycyjnych w formie opłat, prowizji lub innych przychodów w związku ze świadczeniem różnych usług inwestycyjnych są wysoce zmienne. Ograniczenie zmiennego składnika wynagrodzenia do części stałego składnika wynagrodzenia wpłynęłoby na możliwość zmniejszania przez firmę inwestycyjną wynagrodzenia w okresach zmniejszonych przychodów i mogłoby prowadzić do zwiększenia podstawowych kosztów stałych firmy inwestycyjnej, co stwarzałoby ryzyko dla zdolności firmy inwestycyjnej do przetrwania okresów pogorszenia koniunktury gospodarczej lub zmniejszonych przychodów. Aby uniknąć tego ryzyka, nie należy nakładać wymogu jednolitego maksymalnego stosunku składników zmiennych i stałych wynagrodzenia na firmy inwestycyjne niemające znaczenia systemowego. Zamiast tego takie firmy inwestycyjne same powinny ustalić odpowiedni stosunek. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak uniemożliwiać państwom członkowskim wdrażania w prawie krajowym środków służących nałożeniu na firmy inwestycyjne bardziej rygorystycznych wymogów pod względem maksymalnego stosunku składników zmiennych i stałych wynagrodzenia. Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim nakładania takiego wymogu maksymalnego stosunku na wszystkie firmy inwestycyjne lub ich określone rodzaje.
- (26) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać państwom członkowskim przyjmowania bardziej rygorystycznego podejścia w odniesieniu do wynagrodzeń w przypadku gdy firmy inwestycyjne otrzymują nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe.
- (27) W poszczególnych państwach członkowskich stosuje się różne struktury zarządzania. W większości przypadków stosuje się system monistyczny lub dualistyczny. Definicje określone w niniejszej dyrektywie mają obejmować wszystkie istniejące struktury, bez opowiadania się za którąkolwiek z nich. Ich rola jest czysto użytkowa w stosunku do celu polegającego na ustanowieniu przepisów, które mają mieć określony skutek niezależnie od krajowego prawa spółek mającego zastosowanie do danej instytucji w każdym państwie członkowskim. Definicje nie powinny wpływać zatem na ogólny podział kompetencji zgodnie z krajowym prawem spółek.
- (28) Pojęcie „organów zarządzających” należy rozumieć jako określające organy pełniące funkcje wykonawcze i funkcje nadzorcze. Kompetencje i struktura organów zarządzających w poszczególnych państwach członkowskich różnią się. W państwach członkowskich, w których organy zarządzające mają strukturę jednopoziomową, jeden organ zazwyczaj wykonuje zadania zarządcze i nadzorcze. W państwach członkowskich z systemem dwupoziomowym funkcję nadzorczą pełni odrębna rada nadzorcza, która nie ma funkcji wykonawczych, zaś funkcję wykonawczą pełni odrębny zarząd, który jest odpowiedzialny za bieżące zarządzanie przedsiębiorstwem, za co jest rozliczany. W związku z tym odrębne zadania przydziela się różnym podmiotom w ramach organu zarządzającego.
- (29) W odpowiedzi na rosnące potrzeby społeczeństwa pod względem przejrzystości podatkowej oraz w celu propagowania korporacyjnej odpowiedzialności firm inwestycyjnych należy wymagać od firm inwestycyjnych – o ile nie zakwalifikowano ich jako małe i niepowiązane wzajemnie – ujawniania corocznie niektórych informacji, w tym informacji dotyczących osiągniętych zysków, zapłaconych podatków oraz wszelkich otrzymanych dotacji publicznych.
- (30) Aby uwzględnić rodzaje ryzyka występujące na poziomie grupy składającej się wyłącznie z firm inwestycyjnych, metodzie konsolidacji ostrożnościowej wymaganej na mocy rozporządzenia (UE) 2019/2033 powinien towarzyszyć w przypadku grup składających się wyłącznie z firm inwestycyjnych grupowy test kapitałowy dla prostszych struktur grupowych. Wyznaczenie organu sprawującego nadzór nad grupą powinno jednak w obu przypadkach opierać się na tych samych zasadach, które stosuje się w przypadku nadzoru na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE. Aby zapewnić należytą współpracę, kluczowe elementy środków koordynacji, a w szczególności wymogi informacyjne w sytuacjach nadzwyczajnych lub porozumienia dotyczące współpracy i koordynacji, powinny być podobne do kluczowych elementów koordynacji mających zastosowanie w kontekście jednolitego zbioru przepisów dla instytucji kredytowych.
- (31) Komisja powinna móc przedłożyć Radzie zalecenia dotyczące negocjacji umów między Unią a państwami trzecimi w sprawie praktycznego sprawowania nadzoru nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym dla firm inwestycyjnych, których jednostki dominujące mają siedzibę w państwach trzecich, oraz dla firm inwestycyjnych prowadzących działalność w państwach trzecich, których jednostki dominujące mają siedzibę w Unii. Ponadto państwa członkowskie i EUNB powinny móc także ustanawiać porozumienia dotyczące współpracy z państwami trzecimi w celu wykonywania swoich zadań nadzorczych.

- (32) W celu zapewnienia pewności prawa oraz unikania dublowania się obecnych ram ostrożnościowych mających zastosowanie zarówno do instytucji kredytowych, jak i firm inwestycyjnych, oraz niniejszej dyrektywy, należy wprowadzić zmiany do rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE, aby usunąć firmy inwestycyjne z zakresu ich stosowania. Firmy inwestycyjne wchodzące w skład grupy bankowej powinny nadal podlegać tym przepisom rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE, które są istotne dla grupy bankowej, takim jak przepisy dotyczące konsolidacji ostrożnościowej określone w art. 11–24 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz przepisy dotyczące unijnej pośredniej jednostki dominującej, o której mowa w art. 21b dyrektywy 2013/36/UE.
- (33) Niezbędne jest określenie kroków, jakie muszą podjąć przedsiębiorstwa w celu potwierdzenia, czy wchodzą one w zakres definicji instytucji kredytowej określonej w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i czy w związku z tym muszą uzyskać zezwolenie na działalność jako instytucja kredytowa. Ponieważ niektóre firmy inwestycyjne prowadzą już rodzaje działalności wymienione w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, niezbędne jest również zapewnienie jasności w odniesieniu do ciągłości każdego zezwolenia udzielonego na prowadzenie tych rodzajów działalności. W szczególności kluczowym jest zapewnienie przez właściwe organy, aby przejście z obecnych do nowych ram oferowało firmom inwestycyjnym wystarczającą pewność regulacyjną.
- (34) W celu zapewnienia skutecznego nadzoru istotne jest, aby przedsiębiorstwa, które spełniają warunki określone w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, złożyły wniosek o zezwolenie na działalność jako instytucja kredytowa. Właściwe organy powinny zatem mieć możliwość nałożenia kar na przedsiębiorstwa, które nie złożą wniosku o takie zezwolenie.
- (35) Zmiana definicji „instytucji kredytowej” w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 na mocy rozporządzenia (UE) 2019/2033 może, od momentu wejścia w życie tego ostatniego rozporządzenia, objąć firmy inwestycyjne, które już prowadzą działalność na podstawie zezwolenia wydanego zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE. Przedsiębiorstwom tym należy zezwolić na dalsze prowadzenie działalności na podstawie posiadanego zezwolenia na działalność jako firma inwestycyjna do momentu wydania zezwolenia na działalność jako instytucja kredytowa. Takie firmy inwestycyjne powinny złożyć wniosek o udzielenie zezwolenia na działalność jako instytucja kredytowa najpóźniej wtedy, gdy średnia całkowita miesięczna wartość ich aktywów stanie się równa lub będzie przekraczała przez okres 12 kolejnych miesięcy którykolwiek z progów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013. W przypadku gdy firmy inwestycyjne osiągną którykolwiek z progów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy, należy obliczyć średnią całkowitą miesięczną wartość ich aktywów, biorąc pod uwagę okres 12 kolejnych miesięcy poprzedzający ten dzień. Takie firmy inwestycyjne powinny złożyć wniosek o zezwolenie na działalność jako instytucja kredytowa w ciągu roku i jednego dnia po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.
- (36) Zmiana definicji „instytucji kredytowej” w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 na mocy rozporządzenia (UE) 2019/2033 może również mieć wpływ na przedsiębiorstwa, które złożyły już wniosek o zezwolenie na działalność jako firma inwestycyjna zgodnie z dyrektywą 2014/65/UE i w przypadku których wniosek ten nie został jeszcze rozpatrzony. Takie wnioski należy przekazać właściwym organom na podstawie dyrektywy 2013/36/UE oraz rozpatrzyć je zgodnie z przepisami dotyczącymi udzielenia zezwolenia określonymi w tej dyrektywie, jeżeli przewidywana całkowita wartość aktywów przedsiębiorstwa stanie się równa lub będzie przekraczała którykolwiek z progów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (37) Przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, powinny również podlegać wszystkim wymogom w zakresie dostępu do działalności instytucji kredytowych określonym w tytule III dyrektywy 2013/36/UE, w tym przepisom dotyczącym cofnięcia zezwolenia zgodnie z art. 18 tej dyrektywy. Należy jednak zmienić art. 18 tej dyrektywy w celu zapewnienia, aby właściwe organy mogły cofnąć zezwolenie udzielone instytucji kredytowej w sytuacji, gdy ta instytucja kredytowa wykorzystuje swoje zezwolenie wyłącznie w celu prowadzenia rodzajów działalności, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a jej średnia całkowita wartość aktywów jest, przez okres pięciu kolejnych lat, niższa niż wartości progowe określone we wspomnianej literze.
- (38) Zgodnie z art. 39 dyrektywy 2014/65/UE firmy z państw trzecich, które świadczą usługi finansowe w Unii, podlegają krajowym systemom prawnym, które mogą wymagać utworzenia oddziału w państwie członkowskim. Aby ułatwić regularne monitorowanie oraz ocenę działalności prowadzonej przez firmy z państw trzecich za pośrednictwem oddziałów utworzonych w Unii, właściwe organy powinny być informowane o skali i zakresie usług świadczonych i działalności prowadzonej na ich terytorium za pośrednictwem oddziałów.

- (39) Poszczególne odniesienia w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE⁽¹²⁾, 2011/61/UE⁽¹³⁾ i 2014/59/UE⁽¹⁴⁾ do przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i dyrektywy 2013/36/UE, które nie mają już zastosowania do firm inwestycyjnych od momentu rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033, należy traktować jako odniesienia do odpowiednich przepisów w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) 2019/2033.
- (40) EUNB we współpracy z ESMA opublikował sprawozdanie oparte na dogłębnej analizie podstawowej, zgromadzonych danych i konsultacjach w zakresie szczególnego systemu ostrożnościowego dla wszystkich firm inwestycyjnych niemających znaczenia systemowego, które służy jako podstawa zmienionych ram ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych.
- (41) Aby zapewnić zharmonizowane stosowanie niniejszej dyrektywy EUNB powinien opracować projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania kryteriów podlegania niektórych firm inwestycyjnych rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, określenia informacji, które właściwe organy państw członkowskich pochodzenia i przyjmujących państw członkowskich powinny wymieniać w kontekście nadzoru, określenia sposobu dokonywania przez firmy inwestycyjne oceny skali ich działalności do celów wymogów w zakresie zarządzania wewnętrznego oraz, w szczególności, oceny, czy stanowią one małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne. W regulacyjnych standardach technicznych należy również określić kategorie osób zatrudnionych, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka firm do celów przepisów dotyczących wynagrodzeń, oraz określić instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II, które zaliczają się do wynagrodzenia zmiennego. W regulacyjnych standardach technicznych należy także określić elementy oceny konkretnych ryzyk utraty płynności, stosowanie dodatkowych wymogów w zakresie funduszy własnych przez właściwe organy oraz funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru. Komisja powinna uzupełnić niniejszą dyrektywę poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10-14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. Komisja i EUNB powinny zapewniać, aby te regulacyjne standardy techniczne mogły być stosowane przez wszystkie firmy inwestycyjne, których to dotyczy, w sposób, który jest proporcjonalny do charakteru, zakresu i złożoności tych firm inwestycyjnych i ich działalności.
- (42) Komisja powinna być również uprawniona do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB w odniesieniu do wymiany informacji między właściwymi organami i wymogów w zakresie publikowania właściwych organów oraz przyjmowania wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez ESMA w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 i art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.
- (43) W celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz uwzględnienia zmian na rynkach finansowych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez doprecyzowanie zawartych w niej definicji, ocen kapitału wewnętrznego i ocen ryzyka firm inwestycyjnych oraz uprawnień właściwych organów do przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁵⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz.U. L 174 z 1.7.2011, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 190).

⁽¹⁵⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (44) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ustanowienie skutecznych i proporcjonalnych ram ostrożnościowych w celu zapewnienia, aby firmy inwestycyjne posiadające zezwolenie na prowadzenie działalności w całej Unii działały w oparciu o solidne podstawy finansowe oraz były zarządzane w prawidłowy sposób, w tym w najlepiej pojętym interesie ich klientów, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego skalę i skutki możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (45) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽¹⁶⁾, państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy, prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące:

- a) kapitału założycielskiego firm inwestycyjnych;
- b) uprawnień i narzędzi nadzorczych na potrzeby nadzoru ostrożnościowego sprawowanego nad firmami inwestycyjnymi przez właściwe organy;
- c) nadzoru ostrożnościowego sprawowanego nad firmami inwestycyjnymi przez właściwe organy w sposób, który jest zgodny z przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) 2019/2033;
- d) wymogów w zakresie publikowania przez właściwe organy informacji w obszarze regulacji ostrożnościowej firm inwestycyjnych oraz nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do firm inwestycyjnych, które posiadają zezwolenie i są objęte nadzorem na mocy dyrektywy 2014/65/UE.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, tytuły IV i V niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania do firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033, które obejmuje się nadzorem w zakresie spełniania wymogów ostrożnościowych na mocy tytułów VII i VIII dyrektywy 2013/36/UE zgodnie z art. 1 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:
 - 1) „przedsiębiorstwo usług pomocniczych” oznacza przedsiębiorstwo, którego podstawowa działalność polega na posiadaniu majątku lub zarządzaniu nim, zarządzaniu usługami przetwarzania danych lub na podobnej działalności o charakterze pomocniczym w stosunku do podstawowej działalności jednej lub większej liczby firm inwestycyjnych;

⁽¹⁶⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- 2) „zezwozenie” oznacza zezwozenie na działalność jako firma inwestycyjna zgodnie z art. 5 dyrektywy 2014/65/UE;
- 3) „oddział” oznacza oddział zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 30 dyrektywy 2014/65/UE;
- 4) „bliskie powiązania” oznaczają bliskie powiązania zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 35 dyrektywy 2014/65/UE;
- 5) „właściwy organ” oznacza organ lub podmiot publiczny państwa członkowskiego oficjalnie uznany w prawie krajowym, który na mocy prawa krajowego jest uprawniony do sprawowania nadzoru nad firmami inwestycyjnymi zgodnie z niniejszą dyrektywą w ramach systemu nadzoru funkcjonującego w tym państwie członkowskim;
- 6) „podmiot prowadzący handel towarami i uprawnieniami do emisji” oznacza podmiot prowadzący handel towarami i uprawnieniami do emisji zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 150 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 7) „kontrola” oznacza stosunek zachodzący między jednostką dominującą i jej jednostką zależną, jak opisano w art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE ⁽¹⁷⁾ lub w standardach rachunkowości, którym podlega firma inwestycyjna zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁸⁾, lub podobny stosunek między jakąkolwiek osobą fizyczną lub prawną i przedsiębiorstwem;
- 8) „zgodność z grupowym testem kapitałowym” oznacza zachowanie przez jednostkę dominującą w grupie firm inwestycyjnych zgodności z wymogami art. 8 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- 9) „instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- 10) „instrumenty pochodne” oznaczają instrumenty pochodne zdefiniowane w art. 2 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 ⁽¹⁹⁾;
- 11) „instytucja finansowa” oznacza instytucję finansową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 14 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- 12) „polityka wynagrodzeń neutralna pod względem płci” oznacza politykę wynagrodzeń neutralną pod względem płci zdefiniowaną w art. 3 ust. 1 pkt 65 dyrektywy 2013/36/UE zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 ⁽²⁰⁾;
- 13) „grupa” oznacza grupę zdefiniowaną w art. 2 pkt 11 dyrektywy 2013/34/UE;
- 14) „sytuacja skonsolidowana” oznacza sytuację skonsolidowaną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- 15) „organ sprawujący nadzór nad grupą” oznacza właściwy organ, który odpowiada za nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym unijnych dominujących firm inwestycyjnych oraz firm inwestycyjnych kontrolowanych przez unijne dominujące inwestycyjne spółki holdingowe lub unijne dominujące finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej;
- 16) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza macierzyste państwo członkowskie zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 55 lit. a) dyrektywy 2014/65/UE;
- 17) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza przyjmujące państwo członkowskie zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 56 dyrektywy 2014/65/UE;
- 18) „kapitał założycielski” oznacza kapitał, który jest wymagany w celu uzyskania zezwolenia na działalność jako firma inwestycyjna i którego kwota i rodzaj są określone w art. 9 i 11;
- 19) „firma inwestycyjna” oznacza firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;
- 20) „grupa firm inwestycyjnych” oznacza grupę firm inwestycyjnych zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- 21) „inwestycyjna spółka holdingowa” oznacza inwestycyjną spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 23 rozporządzenia (UE) 2019/2033;

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).

⁽²⁰⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

- 22) „usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjna” oznaczają usługi inwestycyjne i działalność inwestycyjną zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 23) „organ zarządzający” oznacza organ zarządzający zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 36 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 24) „organ zarządzający w ramach swojej funkcji nadzorczej” oznacza organ zarządzający działający w roli obejmującej nadzorowanie i monitorowanie procesu podejmowania decyzji przez kierownictwo;
 - 25) „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²¹⁾;
 - 26) „holding mieszany” oznacza jednostkę dominującą niebędącą finansową spółką holdingową, inwestycyjną spółką holdingową, instytucją kredytową, firmą inwestycyjną ani finansową spółką holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu dyrektywy 2002/87/WE, do której jednostek zależnych należy co najmniej jedna firma inwestycyjna;
 - 27) „kadra kierownicza wyższego szczebla” oznacza kadrę kierowniczą wyższego szczebla zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 37 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 28) „jednostka dominująca” oznacza przedsiębiorstwo dominujące zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 32 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 29) „jednostka zależna” oznacza przedsiębiorstwo zależne zdefiniowane w art. 4 ust. 1 pkt 33 dyrektywy 2014/65/UE;
 - 30) „ryzyko systemowe” oznacza ryzyko systemowe zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 10 dyrektywy 2013/36/UE.
 - 31) „unijna dominująca firma inwestycyjna” oznacza unijną dominującą firmę inwestycyjną zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 56 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
 - 32) „unijna dominująca inwestycyjna spółka holdingowa” oznacza unijną dominującą inwestycyjną spółkę holdingową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 57 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
 - 33) „unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej” oznacza unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 58 rozporządzenia (UE) 2019/2033.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy poprzez doprecyzowanie definicji określonych w ust. 1 celem:
- a) zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy;
 - b) uwzględnienia przy stosowaniu niniejszej dyrektywy zmian na rynkach finansowych.

TYTUŁ II

WŁAŚCIWE ORGANY

Artykuł 4

Wyznaczenie właściwych organów oraz ich uprawnienia

1. Państwa członkowskie wyznaczają jeden lub większą liczbę właściwych organów do celów wykonywania funkcji i obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) 2019/2033. Państwa członkowskie informują Komisję, EUNB i ESMA o wyznaczeniu takich organów, a w przypadku gdy wyznaczono więcej niż jeden właściwy organ, informują również o funkcjach i obowiązkach każdego właściwego organu.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy sprawowały nadzór nad działalnością firm inwestycyjnych, a w stosownych przypadkach nad działalnością inwestycyjnych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, w celu oceny zgodności z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) 2019/2033.

⁽²¹⁾ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywę Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały wszystkie niezbędne uprawnienia, w tym uprawnienie do przeprowadzania kontroli na miejscu zgodnie z art. 14, do uzyskania informacji niezbędnych do oceny zgodności firm inwestycyjnych, a w stosownych przypadkach inwestycyjnych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) 2019/2033 oraz do prowadzenia czynności wyjaśniających w odniesieniu do możliwych naruszeń tych wymogów.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały specjalistyczną wiedzę, zasoby, zdolność operacyjną, uprawnienia oraz niezależność, niezbędne do wykonywania określonych w niniejszej dyrektywie funkcji związanych z nadzorem ostrożnościowym, postępowaniami wyjaśniającymi i karami.
5. Państwa członkowskie wymagają od firm inwestycyjnych przedkładania ich właściwym organom wszelkich informacji niezbędnych do oceny przestrzegania przez firmy inwestycyjne przepisów krajowych, które transponują niniejszą dyrektywę, oraz rozporządzenia (UE) 2019/2033. Mechanizmy kontroli wewnętrznej oraz procedury administracyjne i księgowość firm inwestycyjnych muszą umożliwiać właściwym organom sprawdzenie w każdej chwili przestrzegania tych przepisów przez te podmioty.
6. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne rejestrowały wszystkie swoje transakcje oraz dokumentowały systemy i procesy, które podlegają niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) 2019/2033, w sposób umożliwiający właściwym organom ocenę w każdej chwili przestrzegania przepisów krajowych, które transponują niniejszą dyrektywę, oraz rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Artykuł 5

Upewnienia dyskrecyjne właściwych organów do objęcia niektórych firm inwestycyjnych wymogami rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Właściwe organy mogą postanowić o stosowaniu wymogów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zgodnie z art. 1 ust. 2 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia (UE) 2019/2033 do firmy inwestycyjnej, która prowadzi którykolwiek z rodzajów działalności wymienionych w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, w przypadku gdy całkowita wartość skonsolidowanych aktywów firmy inwestycyjnej jest równa lub przekracza 5 mld EUR, obliczona jako średnia z poprzednich 12 miesięcy, oraz spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:
 - a) firma inwestycyjna prowadzi te rodzaje działalności na taką skalę, że upadek lub trudności tej firmy mogłyby prowadzić do ryzyka systemowego;
 - b) firma inwestycyjna jest członkiem rozliczającym zdefiniowanym w art. 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
 - c) właściwy organ uzna to za uzasadnione w świetle wielkości, charakteru, skali i złożoności działań danej firmy inwestycyjnej, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności oraz mając na uwadze jeden lub większą liczbę następujących czynników:
 - (i) znaczenie firmy inwestycyjnej dla gospodarki Unii lub gospodarki danego państwa członkowskiego;
 - (ii) znaczenie działalności transgranicznej firmy inwestycyjnej;
 - (iii) wzajemne powiązania firmy inwestycyjnej z systemem finansowym.
 2. Ust. 1 nie ma zastosowania do podmiotów prowadzących handel towarami i uprawnieniami do emisji, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania ani zakładów ubezpieczeń.
 3. W przypadku gdy właściwy organ postanowi o stosowaniu wymogów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 do firmy inwestycyjnej zgodnie z ust. 1, tę firmę inwestycyjną obejmuje się nadzorem w zakresie spełniania wymogów ostrożnościowych na mocy tytułów VII i VIII dyrektywy 2013/36/UE.
 4. W przypadku gdy właściwy organ postanowi odwołać decyzję podjętą zgodnie z ust. 1, informuje o tym niezwłocznie firmę inwestycyjną.
- Każda decyzja podjęta przez właściwy organ zgodnie z ust. 1 przestaje mieć zastosowanie w przypadku gdy firma inwestycyjna nie osiąga już progu, o którym mowa w tym ustępie, obliczonego za okres 12 kolejnych miesięcy.
5. Właściwe organy niezwłocznie informują EUNB o wszelkich decyzjach podjętych na mocy ust. 1, 3 i 4.

6. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania kryteriów określonych w ust. 1 lit. a) i b) oraz zapewnienia ich spójnego stosowania.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 grudnia 2020 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 6

Współpraca w ramach państwa członkowskiego

1. Właściwe organy ściśle współpracują z organami lub podmiotami publicznymi, które w ich państwie członkowskim odpowiadają za nadzór nad instytucjami kredytowymi i instytucjami finansowymi. Państwa członkowskie wymagają, aby te właściwe organy oraz te organy lub podmioty publiczne niezwłocznie wymieniały się wszelkimi informacjami o podstawowym znaczeniu lub informacjami istotnymi dla wykonywania ich funkcji i obowiązków.

2. Właściwe organy, które są inne niż właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 67 dyrektywy 2014/65/UE, ustanawiają mechanizm współpracy z tymi organami oraz mechanizm wymiany wszelkich informacji, które są istotne dla wykonywania ich odpowiednich funkcji i obowiązków.

Artykuł 7

Współpraca w ramach Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego

1. Podczas wykonywania swoich obowiązków właściwe organy uwzględniają konwergencję narzędzi nadzorczych oraz praktyk nadzorczych przy stosowaniu przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) właściwe organy, jako strony ESNF, współpracowały w duchu zaufania i pełnego wzajemnego poszanowania, w szczególności przy zapewnianiu wymiany odpowiednich, wiarygodnych i wyczerpujących informacji między nimi a pozostałymi stronami ESNF;
- b) właściwe organy uczestniczyły w działaniach EUNB oraz – w stosownych przypadkach – w kolegiach organów nadzoru, o których mowa w art. 48 niniejszej dyrektywy i art. 116 dyrektywy 2013/36/UE;
- c) właściwe organy dokładały wszelkich starań w celu zapewnienia zgodności z wytycznymi i zaleceniami wydawanymi przez EUNB zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 oraz reagowały na ostrzeżenia i zalecenia wydawane przez Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) zgodnie z art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010⁽²²⁾;
- d) właściwe organy ściśle współpracowały z ERRS;
- e) zadania i uprawnienia powierzone właściwym organom nie utrudniały wykonywania obowiązków tych właściwych organów jako członków EUNB lub ERRS, lub obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Artykuł 8

Unijny wymiar działań nadzorczych

Wykonując swoje ogólne obowiązki, właściwe organy w każdym państwie członkowskim należycie uwzględniają potencjalny wpływ swoich decyzji na stabilność systemów finansowych w pozostałych zainteresowanych państwach członkowskich, a także w Unii jako całości oraz, w szczególności, w sytuacjach nadzwyczajnych, na podstawie informacji dostępnych w danym czasie.

⁽²²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1).

TYTUŁ III

KAPITAŁ ZAŁOŻYCIELSKI

Artykuł 9

Kapitał założycielski

1. Kapitał założycielski firmy inwestycyjnej wymagany zgodnie z art. 15 dyrektywy 2014/65/UE w celu uzyskania zezwolenia na świadczenie jakichkolwiek usług inwestycyjnych, lub prowadzenie jakiegokolwiek rodzaju działalności inwestycyjnej wymienionego w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, wynosi 750 000 EUR.
2. Kapitał założycielski firmy inwestycyjnej wymagany zgodnie z art. 15 dyrektywy 2014/65/UE w celu uzyskania zezwolenia na świadczenie jakichkolwiek usług inwestycyjnych lub prowadzenie jakiegokolwiek rodzaju działalności inwestycyjnej wymienionego w sekcji A pkt 1, 2, 4, 5 i 7 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, przez firmę inwestycyjną, która nie ma uprawnień do przechowywania środków pieniężnych klientów lub papierów wartościowych należących do jej klientów, wynosi 75 000 EUR.
3. Kapitał założycielski firmy inwestycyjnej wymagany zgodnie z art. 15 dyrektywy 2014/65/UE od firm inwestycyjnych innych niż te, o których mowa w ust. 1, 2 i 4 niniejszego artykułu, wynosi 150 000 EUR.
4. Kapitał założycielski firmy inwestycyjnej posiadającej zezwolenie na świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie rodzajów działalności inwestycyjnej wymienionych w sekcji A pkt 9 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, w przypadku gdy ta firma inwestycyjna zawiera lub ma uprawnienia do zawierania transakcji na własny rachunek, wynosi 750 000 EUR.

Artykuł 10

Odniesienia do kapitału założycielskiego w dyrektywie 2013/36/UE

Odniesienia do poziomów kapitału założycielskiego określone w art. 9 niniejszej dyrektywy, od dnia 26 czerwca 2021 r., traktuje się jako zastępujące odniesienia w innych aktach prawnych Unii do poziomów kapitału założycielskiego określonych w dyrektywie 2013/36/UE w następujący sposób:

- a) odniesienia do kapitału założycielskiego firm inwestycyjnych w art. 28 dyrektywy 2013/36/UE traktuje się jako odniesienia do art. 9 ust. 1 niniejszej dyrektywy;
- b) odniesienia do kapitału założycielskiego firm inwestycyjnych w art. 29 i 31 dyrektywy 2013/36/UE traktuje się jako odniesienia do art. 9 ust. 2, 3 lub 4 niniejszej dyrektywy, w zależności od rodzajów usług inwestycyjnych i działalności inwestycyjnej danej firmy inwestycyjnej;
- c) odniesienia do kapitału założycielskiego w art. 30 dyrektywy 2013/36/UE traktuje się jako odniesienia do art. 9 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Struktura kapitału założycielskiego

Struktura kapitału założycielskiego firmy inwestycyjnej musi być zgodna z art. 9 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

TYTUŁ IV

NADZÓR OSTROŻNOŚCIOWY

ROZDZIAŁ 1

Zasady nadzoru ostrożnościowego

Sekcja 1

Kompetencje i obowiązki państwa członkowskiego pochodzenia przyjmującego państwa członkowskiego

Artykuł 12

Kompetencje właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia i przyjmującego państwa członkowskiego

Za nadzór ostrożnościowy nad firmami inwestycyjnymi odpowiedzialne są właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, bez uszczerbku dla przepisów niniejszej dyrektywy, które powierzają odpowiedzialność właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego.

Artykuł 13

Współpraca między właściwymi organami różnych państw członkowskich

1. Właściwe organy różnych państw członkowskich ściśle współpracują w celu wykonywania swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i z rozporządzenia (UE) 2019/2033, w szczególności niezwłocznie wymieniając się informacjami na temat firm inwestycyjnych, w tym:

- a) informacjami na temat struktury zarządzania i własności w firmie inwestycyjnej;
- b) informacjami na temat spełniania wymogów w zakresie funduszy własnych przez firmę inwestycyjną;
- c) informacjami na temat spełniania wymogów dotyczących ryzyka koncentracji i wymogów dotyczących płynności firmy inwestycyjnej;
- d) informacjami na temat procedur administracyjnych i księgowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej w firmie inwestycyjnej;
- e) wszelkich innych istotnych czynników, które mogą wpływać na ryzyko stwarzane przez firmę inwestycyjną.

2. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia natychmiast przekazują właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego wszelkie informacje i ustalenia dotyczące potencjalnych problemów oraz ryzyka stwarzanego przez firmę inwestycyjną, wykrytych w ramach nadzoru nad działalnością firmy inwestycyjnej, które zagrażają ochronie klientów lub stabilności systemu finansowego w przyjmującym państwie członkowskim.

3. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia działają na podstawie informacji przekazanych przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, podejmując wszelkie niezbędne środki, aby uniknąć potencjalnych problemów i ryzyka, o których mowa w ust. 2, lub im zaradzić. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia szczegółowo wyjaśniają, na wniosek, właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego sposób, w jaki uwzględniły informacje i ustalenia przekazane przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego.

4. W przypadku gdy po przekazaniu informacji i ustaleń, o których mowa w ust. 2, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego uznają, że właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia nie podjęły niezbędnych środków, o których mowa w ust. 3, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą, po poinformowaniu właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, EUNB i ESMA, podjąć odpowiednie środki, aby chronić klientów, na rzecz których świadczone są usługi, lub aby chronić stabilność systemu finansowego.

Właściwe organy mogą kierować do EUNB sprawy, w których wniosek o współpracę, w szczególności wniosek dotyczący wymiany informacji, został odrzucony, lub gdy w rozsądnym terminie nie podjęto w sprawie tego wniosku żadnych działań. W odniesieniu do takich spraw, EUNB może, bez uszczerbku dla art. 258 TFUE, podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB może też z własnej inicjatywy, zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia, wspierać właściwe organy w wypracowaniu porozumienia w sprawie wymiany informacji na mocy niniejszego artykułu.

5. Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, które nie zgadzają się ze środkami podjętymi przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, mogą skierować sprawę do EUNB, który podejmuje działania zgodnie z procedurą określoną w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W przypadku podjęcia działań przez EUNB zgodnie z tym artykułem, przyjmuje on decyzję w terminie jednego miesiąca.

6. Do celów oceny spełnienia warunku, o którym mowa w art. 23 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia (UE) 2019/2033, właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia firmy inwestycyjnej może zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia członka rozliczającego o przekazanie informacji dotyczących modelu i parametrów dotyczących depozytu zabezpieczającego, wykorzystywanych do obliczania wymogu dotyczącego tego depozytu dla danej firmy inwestycyjnej.

7. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia wymogów dotyczących rodzaju i charakteru informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

8. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych służących ustanowieniu standardowych formularzy, szablonów i procedur do celów wymiany informacji, aby ułatwić nadzór nad firmami inwestycyjnymi.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. EUNB przedłoży Komisji projekty standardów technicznych, o których mowa w ust. 7 i 8, do dnia 26 czerwca 2021 r.

Artykuł 14

Kontrola na miejscu oraz inspekcja oddziałów utworzonych w innym państwie członkowskim

1. Przyjmujące państwa członkowskie zapewniają – w przypadku gdy firma inwestycyjna działająca na podstawie zezwolenia udzielonego w innym państwie członkowskim prowadzi działalność za pośrednictwem oddziału – aby właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogły, po poinformowaniu właściwych organów przyjmującego państwa członkowskiego, przeprowadzić – samodzielnie lub za pośrednictwem osób, które wyznaczyły do tego celu – kontrolę na miejscu informacji, o których mowa w art. 13 ust. 1, oraz inspekcję takich oddziałów.

2. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego są uprawnione, do celów nadzoru oraz w przypadku gdy uznają to za istotne z uwagi na stabilność systemu finansowego przyjmującego państwa członkowskiego, do przeprowadzania w indywidualnych przypadkach kontroli na miejscu i inspekcji działalności prowadzonej przez oddziały firm inwestycyjnych na terytorium tego państwa członkowskiego oraz do żądania od oddziału udostępnienia informacji na temat jego działalności.

Przed przeprowadzeniem takich kontroli i inspekcji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego konsultują się niezwłocznie z właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia.

Jak najszybciej po przeprowadzeniu tych kontroli i inspekcji właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego przekazują właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia uzyskane informacje i ustalenia, które są istotne dla oceny ryzyka danej firmy inwestycyjnej.

Sekcja 2

Tajemnica zawodowa oraz obowiązek powiadamiania

Artykuł 15

Tajemnica zawodowa oraz wymiana informacji poufnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy oraz wszystkie osoby, które są lub były zatrudnione przez te właściwe organy, w tym osoby, o których mowa w art. 76 ust. 1 dyrektywy 2014/65/UE, były objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej do celów niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Bez uszczerbku dla przypadków podlegających przepisom prawa karnego informacje poufne, które takie właściwe organy i osoby uzyskują w trakcie pełnienia ich obowiązków, mogą być ujawniane jedynie w postaci skróconej lub zbiorczej, pod warunkiem że zidentyfikowanie poszczególnych firm inwestycyjnych lub osób nie jest możliwe.

W przypadku gdy firma inwestycyjna ogłosiła upadłość lub podlega przymusowej likwidacji, informacje poufne, które nie dotyczą stron trzecich, mogą zostać ujawnione w ramach postępowania sądowego w sprawach cywilnych lub gospodarczych, w przypadku gdy takie ujawnienie jest niezbędne do przeprowadzenia tego postępowania.

2. Właściwe organy wykorzystują informacje poufne zgromadzone, otrzymane w drodze wymiany lub przekazane na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033 wyłącznie do celu wykonywania swoich obowiązków, w szczególności:

- a) w celu monitorowania przepisów ostrożnościowych określonych w niniejszej dyrektywie i rozporządzeniu (UE) 2019/2033;
- b) w celu nałożenia kar;
- c) w odwoławczych postępowaniach administracyjnych dotyczących decyzji wydanych przez właściwe organy;
- d) w postępowaniach sądowych wszczętych na podstawie art. 23.

3. Osoby fizyczne i prawne oraz inne podmioty, inne niż właściwe organy, które otrzymują informacje poufne na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033⁽²³⁾, mogą wykorzystywać te informacje wyłącznie do celów wyraźnie określonych przez właściwe organy lub zgodnie z prawem krajowym.

4. Właściwe organy mogą wymieniać informacje poufne do celów ust. 2, mogą wyraźnie określić, w jaki sposób informacje te mają być traktowane, a także mogą wyraźnie ograniczyć wszelkie dalsze przekazywanie tych informacji.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie uniemożliwia właściwym organom przekazywania informacji poufnych Komisji, w przypadku gdy informacje te są niezbędne do wykonywania uprawnień Komisji.

6. Właściwe organy mogą przekazywać informacje poufne EUNB, ESMA, ERRS, bankom centralnym państw członkowskich, Europejskiemu Systemowi Banków Centralnych (ESBC) oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w ramach ich kompetencji jako władz monetarnych oraz, w stosownych przypadkach, organom publicznym odpowiedzialnym za nadzоровanie systemów płatniczych i systemów rozrachunku, w przypadku gdy informacje te są niezbędne do wykonywania ich zadań.

Artykuł 16

Porozumienia dotyczące współpracy z państwami trzecimi w zakresie wymiany informacji

Do celów wykonywania ich zadań nadzorczych na mocy niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) 2019/2033 oraz do celów wymiany informacji właściwe organy, EUNB i ESMA, zgodnie z art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 lub art. 33 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w zależności od przypadku, mogą zawierać porozumienia dotyczące współpracy z organami nadzoru z państw trzecich, a także z organami lub podmiotami z państw trzecich odpowiedzialnymi za następujące zadania, pod warunkiem że ujawniane informacje podlegają gwarancjom zachowania tajemnicy zawodowej, które są co najmniej równoważne gwarancjom określonym w art. 15 niniejszej dyrektywy:

- a) nadzorowanie instytucji finansowych i rynków finansowych, w tym nadzorowanie podmiotów finansowych posiadających zezwolenie na prowadzenie działalności jako kontrahenci centralni, w przypadku gdy kontrahenci centralni zostali uznani zgodnie z art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012⁽²⁴⁾;
- b) prowadzenie postępowań likwidacyjnych i upadłościowych firm inwestycyjnych oraz podobnych postępowań;
- c) nadzorowanie podmiotów zaangażowanych w postępowania likwidacyjne i upadłościowe firm inwestycyjnych oraz podobne postępowania;
- d) prowadzenie ustawowych badań instytucji finansowych lub instytucji, które zarządzają systemami rekompensat;
- e) nadzorowanie osób zobowiązanych do wykonywania ustawowych badań sprawozdań finansowych instytucji finansowych;

⁽²³⁾ Dz.U.: Proszę wstawić w tekście numer rozporządzenia zawartego w dokumencie PE-CONS 80/19 (2017/0359(COD)).

⁽²⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).

- f) nadzorowanie osób działających na rynkach uprawnień do emisji w celu zapewnienia skonsolidowanego obrazu rynków finansowych i kasowych;
- g) nadzorowanie osób działających na rynkach instrumentów pochodnych opartych na towarach rolnych w celu zapewnienia skonsolidowanego obrazu rynków finansowych i kasowych.

Artykuł 17

Obowiązki osób odpowiedzialnych za badanie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych

Państwa członkowskie zapewniają, aby każda osoba, która jest upoważniona zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE⁽²⁵⁾ i która wykonuje w firmie inwestycyjnej zadania opisane w art. 73 dyrektywy 2009/65/WE lub w art. 34 dyrektywy 2013/34/UE, lub jakiegokolwiek inne ustawowe zadania, była zobowiązana do bezzwłocznego powiadamiania właściwych organów o wszelkich faktach lub decyzjach dotyczących tej firmy inwestycyjnej lub dotyczących przedsiębiorstwa blisko powiązanego z tą firmą inwestycyjną, które:

- a) stanowią istotne naruszenie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych ustanowionych na podstawie niniejszej dyrektywy;
- b) mogą wpłynąć na ciągłość funkcjonowania firmy inwestycyjnej; lub
- c) mogą prowadzić do odmowy zatwierdzenia sprawozdań finansowych lub mogą prowadzić do wydania opinii z zastrzeżeniami.

Sekcja 3

Kary, uprawnienia w zakresie prowadzenia czynności wyjaśniających oraz prawo do odwołania

Artykuł 18

Kary administracyjne i inne środki administracyjne

1. Bez uszczerbku dla uprawnień nadzorczych, o których mowa w tytule IV rozdział 2 sekcja 4 niniejszej dyrektywy, w tym uprawnień w zakresie prowadzenia czynności wyjaśniających i uprawnień właściwych organów do stosowania środków zaradczych, oraz dla prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz zapewniają, aby ich właściwe organy były uprawnione do nakładania takich kar i środków w odniesieniu do naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę i rozporządzenia (UE) 2019/2033, w tym w przypadku gdy firma inwestycyjna:

- a) nie posiada wewnętrznych zasad zarządzania jak określono w art. 26;
- b) nie przekazuje właściwym organom informacji dotyczących przestrzegania obowiązku spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033 lub przekazuje im informacje niekompletne lub niedokładne, naruszając art. 54 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia;
- c) nie przekazuje właściwym organom informacji dotyczących ryzyka koncentracji lub przekazuje im informacje niekompletne lub niedokładne, naruszając art. 54 ust. 1 lit. e) rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- d) doprowadza do powstania ryzyka koncentracji przekraczającego limity określone w art. 37 rozporządzenia (UE) 2019/2033, bez uszczerbku dla art. 38 i 39 tego rozporządzenia;
- e) wielokrotnie lub stale nie spełnia wymogu w zakresie posiadania płynnych aktywów, naruszając art. 43 rozporządzenia (UE) 2019/2033, bez uszczerbku dla art. 44 tego rozporządzenia;
- f) nie ujawnia informacji lub przekazuje informacje niekompletne lub niedokładne, naruszając przepisy określone w części szóstej rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- g) dokonuje płatności na rzecz posiadaczy instrumentów włączonych do funduszy własnych firmy inwestycyjnej, w przypadku gdy w art. 28, 52 lub 63 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zakazuje się takich płatności na rzecz posiadaczy instrumentów włączonych do funduszy własnych;
- h) jest uznana za odpowiedzialną za poważne naruszenie przepisów krajowych przyjętych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849⁽²⁶⁾;

⁽²⁵⁾ Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).

⁽²⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

- i) zezwoliła osobie lub osobom, które nie spełniają wymogów art. 91 dyrektywy 2013/36/UE, na objęcie lub zachowanie funkcji członka organu zarządzającego.

Państwa członkowskie, które nie ustanawiają przepisów dotyczących kar administracyjnych w przypadku naruszeń podlegających krajowemu prawu karnemu, informują Komisję o odpowiednich przepisach prawa karnego.

Kary administracyjne i inne środki administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

2. Kary administracyjne i inne środki administracyjne, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy, obejmują:
 - a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną lub prawną, firmę inwestycyjną, inwestycyjną spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej odpowiedzialne za naruszenie oraz wskazującej charakter naruszenia;
 - b) nakaz zobowiązujący odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną do zaprzestania określonego postępowania oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
 - c) tymczasowy zakaz sprawowania funkcji w firmach inwestycyjnych wobec członków organu zarządzającego firmy inwestycyjnej lub wobec wszelkich innych osób fizycznych, uznanych za odpowiedzialne za naruszenie;
 - d) w przypadku osoby prawnej – administracyjne kary finansowe w maksymalnej wysokości 10 % całkowitych rocznych obrotów netto przedsiębiorstwa w poprzednim roku obrachunkowym, w tym dochodu brutto, który obejmuje odsetki należne i podobne dochody, dochód z akcji i innych papierów wartościowych o zmiennej lub stałej stopie dochodu, a także należności z tytułu prowizji lub opłat;
 - e) w przypadku osoby prawnej – administracyjne kary finansowe w maksymalnej wysokości odpowiadającej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty tych korzyści lub strat;
 - f) w przypadku osoby fizycznej – administracyjne kary finansowe w maksymalnej wysokości 5 000 000 EUR lub, w przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartości tej kwoty w walucie krajowej na dzień 25 grudnia 2019 r.

W przypadku gdy przedsiębiorstwo, o którym mowa w lit. d) akapitu pierwszego, jest jednostką zależną, właściwy dochód brutto stanowi dochód brutto za poprzedni rok obrachunkowy wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku naruszenia przez firmę inwestycyjną przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę lub naruszenia przepisów rozporządzenia (UE) 2019/2033 właściwe organy mogły stosować kary administracyjne wobec członków organu zarządzającego oraz innych osób fizycznych odpowiedzialnych za naruszenie na podstawie prawa krajowego.

3. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju kar administracyjnych lub innych środków administracyjnych, o których mowa w ust. 1, oraz wysokości administracyjnych kar finansowych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:
 - a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;
 - b) stopnia odpowiedzialności osób fizycznych lub prawnych odpowiedzialnych za naruszenie;
 - c) sytuacji finansowej osób fizycznych lub prawnych odpowiedzialnych za naruszenie, w tym wysokości całkowitych obrotów osób prawnych lub rocznego dochodu osób fizycznych;
 - d) skali korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osoby prawne odpowiedzialne za naruszenie;
 - e) wszelkich strat poniesionych przez osoby trzecie w wyniku naruszenia;
 - f) poziomu współpracy z odpowiednimi właściwymi organami;
 - g) uprzednich naruszeń popełnionych przez osoby fizyczne lub prawne odpowiedzialne za naruszenie;
 - h) wszelkich potencjalnych skutków systemowych naruszenia.

Artykuł 19

Uprawnienia w zakresie prowadzenia czynności wyjaśniających

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały wszelkie uprawnienia w zakresie gromadzenia informacji oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia czynności wyjaśniających niezbędne do wykonywania ich funkcji, w tym:

- a) uprawnienie do żądania informacji od następujących osób fizycznych lub prawnych:
 - (i) firm inwestycyjnych mających siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (ii) inwestycyjnych spółek holdingowych mających siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (iii) finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej mających siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (iv) holdingów mieszanych mających siedzibę w danym państwie członkowskim;
 - (v) osób należących do podmiotów, o których mowa w ppkt (i)–(iv);
 - (vi) osób trzecich, którym podmioty, o których mowa w ppkt (i)–(iv), zleciły funkcje operacyjne lub działalność operacyjną na zasadzie outsourcingu;
- b) uprawnienie do prowadzenia wszelkich niezbędnych postępowań wyjaśniających dotyczących wszelkich osób, o których mowa w lit. a), mających siedzibę lub znajdujących się w danym państwie członkowskim, w tym prawo do:
 - (i) żądania przedłożenia dokumentów przez osoby, o których mowa w lit. a);
 - (ii) badania ksiąg i dokumentacji osób, o których mowa w lit. a), oraz sporządzania kopii lub wyciągów z tych ksiąg i tej dokumentacji;
 - (iii) uzyskiwania wyjaśnień w formie pisemnej lub ustnej od osób, o których mowa w lit. a), lub od ich przedstawicieli lub osób przez nie zatrudnionych;
 - (iv) przesłuchiwania wszelkich innych odpowiednich osób do celów gromadzenia informacji związanych z przedmiotem postępowania wyjaśniającego;
- c) uprawnienie do prowadzenia wszelkich niezbędnych inspekcji w lokalach osób prawnych, o których mowa w lit. a), oraz wszelkich innych przedsięwzięciach objętych nadzorem nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym, w przypadku gdy właściwy organ jest organem sprawującym nadzór nad grupą, z zastrzeżeniem uprzedniego powiadomienia innych właściwych organów, których to dotyczy.

Artykuł 20

Publikowanie informacji o nałożonych karach administracyjnych i innych środkach administracyjnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy bez zbędnej zwłoki publikowały na swojej urzędowej stronie internetowej informacje na temat wszelkich kar administracyjnych i innych środków administracyjnych, które nałożono zgodnie z art. 18 i od których nie wniesiono odwołania lub w przypadku których wniesienie odwołania nie jest już możliwe. Publikacja ta obejmuje informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości osoby fizycznej lub prawnej, na którą nałożono karę lub wobec której podjęto środek. Informacje publikuje się dopiero po poinformowaniu danej osoby o nałożeniu tych kar lub podjęciu tych środków oraz tylko w zakresie, w jakim publikacja ta jest niezbędna i proporcjonalna.
2. W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na publikowanie informacji o karach administracyjnych lub innych środkach administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 18, od których wniesiono odwołanie, właściwe organy publikują na swojej urzędowej stronie internetowej również informacje o statusie postępowania odwoławczego i o jego wyniku.
3. Właściwe organy publikują informacje o karach administracyjnych lub innych środkach administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 18 z zachowaniem anonimowości w każdej z poniższych sytuacji:
 - a) kara lub środek został nałożony na osobę fizyczną, a opublikowanie danych osobowych tej osoby uznano za nieproporcjonalne;
 - b) opublikowanie tych informacji zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu przygotowawczemu w sprawie karnej lub stabilności rynków finansowych;
 - c) opublikowanie tych informacji spowodowałoby nieproporcjonalną szkodę dla firm inwestycyjnych lub osób fizycznych, których ta sytuacja dotyczy.

4. Właściwe organy zapewniają, aby informacje publikowane zgodnie z niniejszym artykułem pozostawały dostępne na ich urzędowej stronie internetowej przez co najmniej pięć lat. Dane osobowe mogą być zatrzymywane na urzędowej stronie internetowej właściwego organu tylko w przypadku gdy zezwalają na to mające zastosowanie przepisy o ochronie danych.

Artykuł 21

Zgłaszanie kar do EUNB

Właściwe organy informują EUNB o karach administracyjnych i innych środkach administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 18, wszelkich odwołaniach od tych kar administracyjnych i innych środków administracyjnych oraz o wynikach tych odwołań. EUNB prowadzi centralną bazę danych o zgłoszonych mu karach administracyjnych i innych środkach administracyjnych wyłącznie do celów wymiany informacji między właściwymi organami. Do tej bazy danych dostęp mają wyłącznie właściwe organy i ESMA oraz jest ona regularnie, co najmniej raz w roku, aktualizowana.

EUNB prowadzi stronę internetową zawierającą odsyłacze do informacji opublikowanych przez każdy właściwy organ na temat kar administracyjnych i innych środków administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 18 oraz wskazuje okres, przez który każde państwo członkowskie publikuje informacje o karach administracyjnych i innych środkach administracyjnych.

Artykuł 22

Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych i niezawodnych mechanizmów umożliwiających szybkie zgłaszanie właściwym organom potencjalnych lub faktycznych naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę i rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Mechanizmy te muszą obejmować następujące elementy:

- a) szczególne procedury odbierania i rozpatrywania takich zgłoszeń oraz podejmowania wobec nich działań następczych, w tym ustanowienie bezpiecznych kanałów komunikacji;
- b) odpowiednią ochronę pracowników firm inwestycyjnych, którzy zgłaszają naruszenia popełnione w firmie inwestycyjnej, przed środkami odwetowymi, dyskryminacją lub innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania przez firmę inwestycyjną;
- c) ochronę danych osobowych zarówno osoby, która zgłasza naruszenie, jak i osoby fizycznej, której zarzuca się popełnienie tego naruszenia, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679;
- d) przejrzyste zasady zapewniające, aby we wszystkich przypadkach zagwarantowana była poufność tożsamości osoby, która zgłasza naruszenia popełnione w firmie inwestycyjnej, chyba że jej ujawnienia wymaga prawo krajowe w kontekście dalszych postępowań wyjaśniających lub późniejszego postępowania administracyjnego lub sądowego.

2. Państwa członkowskie wymagają, aby firmy inwestycyjne posiadały odpowiednie wewnętrzne procedury zgłaszania przez swoich pracowników naruszeń za pośrednictwem specjalnego niezależnego kanału. Procedury te mogą być zapewniane przez partnerów społecznych, pod warunkiem że procedury te oferują taką samą ochronę jak ochrona, o której mowa w ust. 1 lit. b), c) i d).

Artykuł 23

Prawo do odwołania

Państwa członkowskie zapewniają prawo do odwołania od decyzji i środków zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/2033 lub z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.

ROZDZIAŁ 2

Proces przeglądu

Sekcja 1

Proces Oceny Adekwatności Kapitału Wewnętrznego i Oceny Wewnętrznego Ryzyka

Artykuł 24

Kapitał wewnętrzny i aktywa płynne

1. Firmy inwestycyjne, które nie spełniają warunków do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, muszą posiadać należyte, skuteczne i kompleksowe rozwiązania, strategie i procesy służące do oceny i stałego utrzymywania poziomów, rodzajów i struktury kapitału wewnętrznego i aktywów płynnych, które uważają za adekwatne do pokrycia charakteru i poziomu ryzyka, które firmy inwestycyjne mogą stwarzać dla innych oraz na które same są lub mogłyby być narażone.
2. Rozwiązania, strategie i procesy, o których mowa w ust. 1, muszą być odpowiednie i proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności działalności danej firmy inwestycyjnej. Poddaje się je regularnym przeglądom wewnętrznym.

Właściwe organy mogą zwrócić się do firm inwestycyjnych, które spełniają warunki do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, o stosowanie wymogów przewidzianych w niniejszym artykule w zakresie, jaki właściwe organy uznają za stosowny.

Sekcja 2

Zarządzanie wewnętrzne, przejrzystość, traktowanie ryzyka oraz wynagrodzenia

Artykuł 25

Zakres stosowania niniejszej sekcji

1. Niniejsza sekcja nie ma zastosowania w przypadku gdy na podstawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033 firma inwestycyjna stwierdzi, że spełnia wszystkie warunki do zakwalifikowania się jako mała i niepowiązana wzajemnie firma inwestycyjna, określone w tym przepisie.
2. W przypadku gdy firma inwestycyjna, która nie spełniała wszystkich warunków określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, następnie je spełni, niniejsza sekcja przestaje mieć zastosowanie po upływie sześciu miesięcy od dnia, w którym warunki te zostały spełnione. Niniejsza sekcja przestaje mieć zastosowanie do firmy inwestycyjnej po upływie tego okresu wyłącznie w przypadku, gdy firma inwestycyjna spełniała warunki określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033 przez cały ten okres w sposób nieprzerwany oraz odpowiednio powiadomiła właściwy organ.
3. W przypadku gdy firma inwestycyjna stwierdzi, że nie spełnia już wszystkich warunków określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, powiadamia o tym właściwy organ oraz w ciągu 12 miesięcy od dnia, w którym dokonano tej oceny, zapewnia zgodność z niniejszą sekcją.
4. Państwa członkowskie wymagają od firm inwestycyjnych, aby stosowały przepisy określone w art. 32 do wynagrodzenia przyznanego za świadczone usługi lub osiągnięte wyniki w roku obrachunkowym następującym po roku obrachunkowym, w którym dokonano oceny, o której mowa w ust. 3.

W przypadku gdy zastosowanie ma niniejsza sekcja i stosowany jest art. 8 rozporządzenia (UE) 2019/2033, państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza sekcja była stosowana do firm inwestycyjnych na zasadzie indywidualnej.

W przypadku gdy zastosowanie ma niniejsza sekcja i stosowana jest konsolidacja ostrożnościowa, o której mowa w art. 7 rozporządzenia (UE) 2019/2033, państwa członkowskie zapewniają, aby niniejsza sekcja była stosowana do firm inwestycyjnych na zasadzie indywidualnej i skonsolidowanej.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu trzeciego, niniejsza sekcja nie ma zastosowania do jednostek zależnych uwzględnionych w sytuacji skonsolidowanej, które mają siedzibę w państwach trzecich, w przypadku gdy jednostka dominująca w Unii może wykazać właściwym organom, że stosowanie niniejszej sekcji jest niezgodne z prawem państwa trzeciego, w którym te jednostki zależne mają siedzibę.

Artykuł 26

Zarządzanie wewnętrzne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne posiadały solidne zasady zarządzania, obejmujące wszystkie poniższe elementy:

- a) jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności;
- b) skuteczne procedury służące identyfikacji ryzyka, na które firmy inwestycyjne są lub mogłyby być narażone lub ryzyka, które stwarzają lub mogłyby stwarzać dla innych, zarządzaniu tym ryzykiem, jego monitorowaniu i zgłaszaniu;
- c) odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, w tym należyte procedury administracyjne i księgowo;
- d) polityki i praktyki w zakresie wynagrodzeń, które są zgodne z zasadami należytego i skutecznego zarządzania ryzykiem oraz sprzyjają takiemu zarządzaniu ryzykiem.

Polityki i praktyki w zakresie wynagrodzeń, o których mowa w akapicie pierwszym lit. d), muszą być neutralne pod względem płci.

2. Przy ustanawianiu zasad, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się kryteria określone w art. 28–33.

3. Zasady, o których mowa w ust. 1, muszą być odpowiednie i proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyka nieodłącznie związanych z modelem biznesowym oraz działalnością danej firmy inwestycyjnej.

4. EUNB, w porozumieniu z ESMA, wydaje wytyczne w sprawie stosowania zasad zarządzania, o których mowa w ust. 1.

EUNB, w porozumieniu z ESMA, wydaje, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, wytyczne dla firm inwestycyjnych w sprawie polityk wynagrodzeń neutralnych pod względem płci.

W ciągu dwóch lat od dnia opublikowania tych wytycznych EUNB wyda, na podstawie informacji zgromadzonych przez właściwe organy, sprawozdanie na temat stosowania przez firmy inwestycyjne polityk wynagrodzeń neutralnych pod względem płci.

Artykuł 27

Sprawozdawczość w odniesieniu do poszczególnych państw

1. Państwa członkowskie wymagają od firm inwestycyjnych, które mają oddział lub jednostkę zależną będącą instytucją finansową zdefiniowaną w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w państwie członkowskim lub w państwie trzecim innym niż państwo, w którym udzielono zezwolenia firmie inwestycyjnej, aby corocznie ujawniały, w podziale na państwa członkowskie i państwa trzecie, następujące informacje:

- a) nazwę, charakter działalności i lokalizację każdej jednostki zależnej i każdego oddziału;
- b) obrót;
- c) liczbę pracowników w przeliczeniu na pełne etaty;
- d) zysk lub stratę przed opodatkowaniem;
- e) podatek dochodowy;
- f) otrzymane dotacje publiczne.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, podlegają badaniu zgodnie z dyrektywą 2006/43/WE i są załączane, w miarę możliwości, do rocznych sprawozdań finansowych tej firmy inwestycyjnej lub, w stosownych przypadkach, do jej skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

Artykuł 28

Rola organu zarządzającego w zarządzaniu ryzykiem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający firmy inwestycyjnej zatwierdzał strategię i polityki dotyczące gotowości firmy inwestycyjnej do podejmowania ryzyka, zarządzania ryzykiem, monitorowania i ograniczania ryzyka, na które jest lub może być narażona firma inwestycyjna, uwzględniając otoczenie makroekonomiczne oraz cykl koniunkturalny firmy inwestycyjnej, a także aby przeprowadzał okresowe przeglądy tych strategii i polityk.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający poświęcał wystarczająco dużo czasu na zapewnienie właściwego uwzględnienia kwestii, o których mowa w ust. 1, oraz przeznaczył odpowiednie zasoby na zarządzanie wszystkimi istotnymi rodzajami ryzyk, na które narażona jest firma inwestycyjna.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne ustanowiły zasady podległości służbowej wobec organu zarządzającego w odniesieniu do wszystkich istotnych rodzajów ryzyk oraz wszystkich polityk w zakresie zarządzania ryzykiem i wszelkich ich zmian.
4. Państwa członkowskie wymagają, aby wszystkie firmy inwestycyjne, które nie spełniają kryteriów określonych w art. 32 ust. 4 lit. a), ustanowiły komitet ds. ryzyka złożony z członków organu zarządzającego, którzy nie pełnią żadnej funkcji wykonawczej w danej firmie inwestycyjnej.

Członkowie komitetu ds. ryzyka, o którym mowa w akapicie pierwszym, muszą dysponować odpowiednią wiedzą, umiejętnościami i wiedzę specjalistyczną, aby w pełni zrozumieć i monitorować strategię firmy inwestycyjnej w zakresie ryzyka i gotowość firmy inwestycyjnej do podejmowania ryzyka oraz zarządzać tą strategią i tą gotowością. Zapewniają oni, aby komitet ds. ryzyka doradzał organowi zarządzającemu w odniesieniu do całościowej bieżącej i przyszłej gotowości firmy inwestycyjnej do podejmowania ryzyka oraz jej strategii w zakresie ryzyka, a także pomagał organowi zarządzającemu w nadzorowaniu wdrażania tej strategii przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla. Organ zarządzający pozostaje całościowo odpowiedzialny za strategię i polityki w zakresie ryzyka stosowane przez firmę inwestycyjną.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ zarządzający w ramach swojej funkcji nadzorczej oraz komitet ds. ryzyka tego organu zarządzającego, w przypadku gdy ustanowiono komitet ds. ryzyka, miały dostęp do informacji dotyczących ryzyka, na jakie firma inwestycyjna jest lub może być narażona.

Artykuł 29

Traktowanie ryzyka

1. Właściwe organy zapewniają, aby firmy inwestycyjne posiadały solidne strategię, polityki, procesy i systemy do celów identyfikacji, pomiaru, zarządzania i monitorowania w odniesieniu do:
 - a) istotnych źródeł i skutków ryzyka dla klientów oraz wszelkich istotnych skutków dla funduszy własnych;
 - b) istotnych źródeł i skutków ryzyka dla rynku oraz wszelkich istotnych skutków dla funduszy własnych;
 - c) istotnych źródeł i skutków ryzyka dla firmy inwestycyjnej, w szczególności tych, które mogą zmniejszyć poziom dostępnych funduszy własnych;
 - d) ryzyka utraty płynności w różnych odpowiednich horyzontach czasowych, w tym w perspektywie śróddziennej, tak aby zapewnić, utrzymywanie przez daną firmę inwestycyjną odpowiednich poziomów zasobów płynnych, w tym w odniesieniu do przeciwdziałania istotnym źródłom ryzyka określonym w lit. a), b) i c).

Strategie, polityki, procesy i systemy muszą być proporcjonalne do złożoności, profilu ryzyka i zakresu działalności firmy inwestycyjnej oraz do tolerancji ryzyka określonej przez organ zarządzający, a także odzwierciedlać znaczenie firmy inwestycyjnej w każdym państwie członkowskim, w którym prowadzi ona działalność.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) oraz akapitu drugiego właściwe organy uwzględniają przepisy prawa krajowego regulujące wyodrębnianie mające zastosowanie do środków pieniężnych klientów.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) firmy inwestycyjne biorą pod uwagę wykupienie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej jako skutecznego narzędzia w zarządzaniu przez nie ryzykiem.

Do celów akapitu pierwszego lit. c) istotne źródła ryzyka dla samej firmy inwestycyjnej obejmują, stosownie do przypadku, istotne zmiany wartości księgowej aktywów, w tym wszelkich roszczeń należnych od agentów, roszczeń z tytułu niewykonania zobowiązań przez klientów lub kontrahentów, pozycji w instrumentach finansowych, walutach obcych i towarach oraz zobowiązań na rzecz programów emerytalnych o zdefiniowanych świadczeniach.

Firmy inwestycyjne należyce uwzględniają wszelkie istotne skutki dla funduszy własnych, w przypadku gdy takie ryzyka nie są w odpowiedni sposób pokryte wymogami w zakresie funduszy własnych obliczonymi zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

2. W przypadku konieczności zlikwidowania lub zaprzestania działalności firm inwestycyjnych, właściwe organy wymagają, aby firmy inwestycyjne, biorąc pod uwagę rentowność i trwałość ich modeli i strategii biznesowych, należyce uwzględniały wymogi i niezbędne zasoby, które są realistyczne, pod względem horyzontu czasowego i utrzymania funduszy własnych i zasobów płynnych, przez cały czas trwania procesu wychodzenia z rynku.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 25, ust. 1 lit. a), c) i d) niniejszego artykułu mają zastosowanie do firm inwestycyjnych, które spełniają warunki do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy celem zapewnienia, aby strategie, polityki, procesy i systemy firm inwestycyjnych były solidne. Komisja uwzględnia przy tym zmiany na rynkach finansowych, w szczególności pojawianie się nowych produktów finansowych, zmiany w standardach rachunkowości oraz zmiany, które ułatwiają konwergencję praktyk nadzorczych.

Artykuł 30

Polityki wynagrodzeń

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne, ustanawiając i stosując swoje polityki wynagrodzeń dla kategorii osób zatrudnionych, w tym kadry kierowniczej wyższego szczebla, osób podejmujących ryzyko działalności, osób zatrudnionych sprawujących funkcje kontrolne oraz wszelkich pracowników, którzy otrzymują łączne wynagrodzenie równe co najmniej najniższemu wynagrodzeniu kadry kierowniczej wyższego szczebla lub osób podejmujących ryzyko działalności i których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka firmy inwestycyjnej lub aktywów, którymi zarządza, zachowały zgodność z następującymi zasadami:

- a) polityka wynagrodzeń musi być jasno udokumentowana i proporcjonalna do wielkości, organizacji wewnętrznej i charakteru, a także zakresu i złożoności działalności firmy inwestycyjnej;
- b) polityka wynagrodzeń musi być polityką wynagrodzeń neutralną pod względem płci;
- c) polityka wynagrodzeń musi być zgodna z należyтым i skutecznym zarządzaniem ryzykiem oraz sprzyjać takiemu zarządzaniu ryzykiem;
- d) polityka wynagrodzeń musi być zgodna ze strategią biznesową i celami firmy inwestycyjnej oraz uwzględniać długoterminowe skutki podejmowanych decyzji inwestycyjnych;
- e) polityka wynagrodzeń musi obejmować środki służące unikaniu konfliktu interesów, zachęcać do odpowiedzialnego prowadzenia działalności gospodarczej oraz promować świadomość ryzyka i ostrożne podejmowanie ryzyka;
- f) organ zarządzający firmy inwestycyjnej w ramach swojej funkcji nadzorczej musi przyjmować politykę wynagrodzeń i okresowo dokonywać jej przeglądu, a także ponosić ogólną odpowiedzialność za nadzorowanie jej wdrażania;
- g) stan wdrożenia polityki wynagrodzeń musi podlegać co najmniej raz w roku scentralizowanemu i niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu przez jednostki sprawujące funkcje kontrolne;
- h) osoby zatrudnione sprawujące funkcje kontrolne muszą być niezależne od jednostek organizacyjnych, które nadzorują, posiadać odpowiednie uprawnienia i otrzymywać wynagrodzenie uzależnione od osiągnięcia celów związanych z ich funkcjami, niezależnie od wyników obszarów działalności, które kontrolują;
- i) wynagrodzenie pracowników wysokiego szczebla zajmujących się zarządzaniem ryzykiem oraz zgodnością z przepisami musi być bezpośrednio nadzorowane przez komitet ds. wynagrodzeń, o którym mowa w art. 33, lub, w przypadku gdy nie ustanowiono takiego komitetu, przez organ zarządzający w ramach jego funkcji nadzorczej;
- j) w polityce wynagrodzeń, przy uwzględnieniu krajowych przepisów dotyczących ustalania płac, muszą być wyraźnie wyodrębnione kryteria stosowane do określania:
 - (i) podstawowego stałego wynagrodzenia, które musi przede wszystkim odzwierciedlać odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz zakres odpowiedzialności organizacyjnej przewidziany w opisie stanowiska pracownika jako element jego warunków zatrudnienia;
 - (ii) wynagrodzenia zmiennego, które musi odzwierciedlać stałe i dostosowane do ryzyka wyniki osiągane przez pracownika, a także wyniki wykraczające poza zakres obowiązków wyrażony w opisie jego stanowiska;
- k) stałe składniki muszą stanowić wystarczająco dużą część łącznego wynagrodzenia, aby możliwe było prowadzenie całkowicie elastycznej polityki dotyczącej zmiennych składników wynagrodzenia, w tym niewypłacanie zmiennego składnika wynagrodzenia.

2. Do celów ust. 1 lit. k) państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne określiły w swoich politykach wynagrodzeń odpowiedni stosunek składników zmiennych łącznego wynagrodzenia do składników stałych, uwzględniając działalność gospodarczą firmy inwestycyjnej i związane z nią rodzaje ryzyka, a także wpływ, który różne kategorie osób zatrudnionych, o których mowa w ust. 1, mają na profil ryzyka firmy inwestycyjnej.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne ustanowiły i stosowały zasady, o których mowa w ust. 1, w sposób odpowiedni do ich wielkości i organizacji wewnętrznej oraz do charakteru, zakresu i złożoności ich działalności.
4. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia odpowiednich kryteriów ustalania kategorii osób zatrudnionych, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka firmy inwestycyjnej, o czym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. EUNB i ESMA należyście uwzględniają zalecenie Komisji 2009/384/WE⁽²⁷⁾ oraz obowiązujące wytyczne w dziedzinie wynagrodzeń zgodnie z dyrektywami 2009/65/WE, 2011/61/UE i 2014/65/UE, a także dążą do zminimalizowania odchyleń od obowiązujących przepisów.

EUNB przedłożył Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 czerwca 2021 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 31

Firmy inwestycyjne, które korzystają z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy firma inwestycyjna korzysta z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 28 dyrektywy 2014/59/UE:

- a) ta firma inwestycyjna nie wypłacała członkom organu zarządzającego żadnego wynagrodzenia zmiennego;
- b) w przypadku gdy wynagrodzenie zmienne wypłacane osobom zatrudnionym niebędącym członkami organu zarządzającego stałoby w sprzeczności z możliwością utrzymania należytej bazy kapitałowej firmy inwestycyjnej oraz terminowym zaprzestaniem korzystania przez nią z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, wynagrodzenie zmienne ograniczało się do odsetka przychodów netto.

Artykuł 32

Wynagrodzenie zmienne

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie wynagrodzenia zmienne przyznawane i wypłacane przez firmę inwestycyjną kategoriom osób zatrudnionych, o których mowa w art. 30 ust. 1, były zgodne z następującymi wymogami na tych samych warunkach, co warunki określone w art. 30 ust. 3:
 - a) w przypadku wynagrodzeń zmiennych zależnych od wyników podstawą do określenia łącznej wysokości wynagrodzenia zmiennego jest połączenie oceny wyników danej osoby, danej jednostki organizacyjnej oraz całościowych wyników firmy inwestycyjnej;
 - b) przy ocenie indywidualnych wyników poszczególnych osób brane są pod uwagę kryteria finansowe i niefinansowe;
 - c) podstawą dla oceny wyników, o której mowa w lit. a), jest wieloletni okres, w którym uwzględnia się cykl koniunkturalny firmy inwestycyjnej oraz jej ryzyko prowadzenia działalności;
 - d) wynagrodzenie zmienne nie ma wpływu na zdolność firmy inwestycyjnej do zapewnienia należytej bazy kapitałowej;
 - e) wynagrodzenie zmienne jest gwarantowane jedynie w przypadku nowych osób zatrudnionych i tylko w pierwszym roku zatrudnienia nowych osób zatrudnionych oraz w przypadku gdy firma ma silną bazę kapitałową;
 - f) płatności z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy o pracę odzwierciedlają wyniki osiągnięte przez daną osobę w dłuższym okresie i nie mogą wynagradzać złych wyników ani uchybień;
 - g) pakiety wynagrodzenia w związku z odprawami lub płatnościami z tytułu przedterminowego rozwiązania umów poprzedniego zatrudnienia są zgodne z długoterminowymi interesami firmy inwestycyjnej;

⁽²⁷⁾ Zalecenie Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych (Dz.U. L 120 z 15.5.2009, s. 22).

- h) pomiary wyników stosowane jako podstawa do obliczania puli wynagrodzenia zmiennego uwzględniają wszystkie rodzaje obecnego i przyszłego ryzyka oraz koszty kapitału i płynności wymaganych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/2033;
- i) przy przyznawaniu zmiennych składników wynagrodzenia w obrębie firmy inwestycyjnej, uwzględniane są wszelkie rodzaje obecnego i przyszłego ryzyka;
- j) na co najmniej 50 % wynagrodzenia zmiennego składają się którekolwiek spośród następujących instrumentów:
 - (i) akcje lub równoważne tytuły własności, w zależności od struktury prawnej danej firmy inwestycyjnej;
 - (ii) instrumenty związane z akcjami lub równoważne instrumenty niepieniężne, w zależności od struktury prawnej danej firmy inwestycyjnej;
 - (iii) instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II lub inne instrumenty, które mogą zostać w pełni przekształcone w instrumenty kapitału podstawowego Tier I lub które mogą podlegać odpisowi obniżającemu wartość i które odpowiednio odzwierciedlają jakość kredytową firmy inwestycyjnej kontynuującej działalność;
 - (iv) instrumenty niepieniężne, które odzwierciedlają skład instrumentów w zarządzanych portfelach;
- k) na zasadzie odstępstwa od lit. j), w przypadku gdy firma inwestycyjna nie emituje żadnego z wymienionych w tej literze instrumentów, właściwe organy mogą wyrazić zgodę na stosowanie alternatywnych mechanizmów służących realizacji tych samych celów;
- l) co najmniej 40 % wynagrodzenia zmiennego jest odroczone na okres od trzech do pięciu lat, stosownie do przypadku, w zależności od cyklu koniunkturalnego firmy inwestycyjnej, charakteru jej działalności, związanych z nią rodzajów ryzyk i działań danej osoby, z wyjątkiem przypadku szczególnie wysokiego wynagrodzenia zmiennego, w przypadku którego co najmniej 60 % jego kwoty podlega odroczeniu;
- m) do 100 % wynagrodzenia zmiennego podlega redukcji w przypadku gdy firma inwestycyjna uzyskuje słabsze lub ujemne wyniki finansowe, w tym w drodze ustaleń dotyczących zmniejszenia wysokości lub cofnięcia wypłaty, co podlega określonym przez firmy inwestycyjne kryteriom, które w szczególności obejmują sytuacje, w których dana osoba:
 - (i) uczestniczyła w działaniach, których wynikiem były znaczące straty dla firmy inwestycyjnej, lub była odpowiedzialna za takie działania;
 - (ii) nie jest już uznawana za osobę spełniającą wymogi dotyczące kompetencji i reputacji;
- n) polityka w zakresie uznaniowych świadczeń emerytalnych jest zgodna ze strategią działalności, celami, wartościami i długoterminowymi interesami firmy inwestycyjnej.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, aby:

- a) osoby, o których mowa w art. 30 ust. 1, nie korzystały z osobistych strategii hedgingowych ani ubezpieczeń dotyczących wynagrodzenia i odpowiedzialności w celu podważania zasad, o których mowa w ust. 1;
- b) zmienne wynagrodzenie nie było wypłacane za pomocą instrumentów lub metod finansowych ułatwiających nieprzestrzeganie niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) 2019/2033.

3. Do celów ust. 1 lit. j) instrumenty, o których mowa w tym przepisie, podlegają odpowiednim zasadom ograniczającym rozporządzenie nimi, służącym dostosowaniu zachęt motywujących osobę do długoterminowych interesów danej firmy inwestycyjnej, jej wierzycieli i klientów. Państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą wprowadzać ograniczenia co do rodzajów i form tych instrumentów lub zakazać stosowania niektórych z nich do celów wynagrodzenia zmiennego.

Do celów ust. 1 lit. l) wynagrodzenie zmienne płatne w ramach uzgodnień o odroczeniu wypłaty wypłacane jest proporcjonalnie.

Do celów ust. 1 lit. n), w przypadku gdy pracownik odchodzi z firmy inwestycyjnej przed osiągnięciem wieku emerytalnego, firma inwestycyjna zatrzymuje uznaniowe świadczenia emerytalne przez okres pięciu lat w formie instrumentów, o których mowa w lit. j). Pracownikowi, który osiąga wiek emerytalny i odchodzi na emeryturę, uznaniowe świadczenia emerytalne wypłaca się w formie instrumentów, o których mowa w lit. j), z zastrzeżeniem ograniczenia rozporządzenia tymi instrumentami przez okres pięciu lat.

4. Ust. 1 lit. j) i l) oraz ust. 3 akapit trzeci nie mają zastosowania do:

- a) firmy inwestycyjnej, w przypadku gdy wartość jej aktywów bilansowych i pozabilansowych jest średnio równa lub wyższa niż 100 mln EUR w czteroletnim okresie bezpośrednio poprzedzającym dany rok obrachunkowy;
- b) osoby, której roczne wynagrodzenie zmienne nie przekracza 50 000 EUR i nie stanowi więcej niż jednej czwartej całkowitego rocznego wynagrodzenia tej osoby.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 lit. a) państwo członkowskie może podwyższyć próg, o którym mowa w tej literze, pod warunkiem że firma inwestycyjna spełnia następujące kryteria:

- a) firma inwestycyjna nie stanowi, w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, jednej z trzech największych firm inwestycyjnych pod względem całkowitej wartości aktywów;
- b) firma inwestycyjna nie podlega obowiązkom lub podlega uproszczonym obowiązkom w zakresie sporządzania planów naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 4 dyrektywy 2014/59/UE;
- c) wielkość bilansowej i pozabilansowej działalności firmy inwestycyjnej zaliczanej do portfela handlowego nie przekracza 150 mln EUR;
- d) wielkość bilansowej i pozabilansowej działalności firmy inwestycyjnej na rynku instrumentów pochodnych nie przekracza 100 mln EUR;
- e) próg nie przekracza 300 mln EUR; oraz
- f) podwyższenie progu jest właściwe, uwzględniając charakter i zakres działalności firmy inwestycyjnej, jej organizację wewnętrzną oraz, w stosownych przypadkach, charakterystykę grupy, do której należy.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 lit. a), państwo członkowskie może obniżyć próg, o którym mowa w tej literze, pod warunkiem że jest to właściwe, uwzględniając charakter i zakres działalności firmy inwestycyjnej, jej organizację wewnętrzną oraz, w stosownych przypadkach, charakterystykę grupy, do której należy.

7. Na zasadzie odstępstwa od ust. 4 lit. b) państwo członkowskie może postanowić, że osoby zatrudnione uprawnione do rocznego wynagrodzenia zmiennego poniżej progu i udziału, o których mowa w tej literze, nie podlegają przewidzianemu w tym przepisie wyłączeniu ze względu na specyfikę rynku krajowego pod względem praktyk w zakresie wynagrodzenia lub ze względu na charakter obowiązków i profil stanowiska tych osób zatrudnionych.

8. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia klas instrumentów, które spełniają warunki określone w ust. 1 lit. j) ppkt (iii), a także w celu określenia ewentualnych alternatywnych mechanizmów określonych w ust. 1 lit. k).

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 czerwca 2021 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

9. EUNB, w porozumieniu z ESMA, przyjmuje wytyczne, które ułatwiają wdrożenie ust. 4, 5 i 6 oraz zapewniają ich spójne stosowanie.

Artykuł 33

Komitet ds. wynagrodzeń

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne, które nie spełniają kryteriów określonych w art. 32 ust. 4 lit. a), ustanowiły komitet ds. wynagrodzeń. Skład komitetu ds. wynagrodzeń musi być zrównoważony pod względem płci; komitet ten wydaje kompetentne i niezależne opinie na temat polityk i praktyk w zakresie wynagrodzeń oraz zachęt wprowadzonych z myślą o zarządzaniu ryzykiem, kapitałem i płynnością. Komitet ds. wynagrodzeń może być ustanawiany na poziomie grupy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby komitet ds. wynagrodzeń odpowiadał za przygotowanie decyzji dotyczących wynagrodzeń, w tym decyzji, które mają wpływ na ryzyko i zarządzanie ryzykiem w danej firmie inwestycyjnej i które mają być podejmowane przez organ zarządzający. Przewodniczący oraz członkowie komitetu ds. wynagrodzeń muszą być członkami organu zarządzającego, którzy nie sprawują żadnych funkcji wykonawczych w danej firmie inwestycyjnej. W przypadku gdy w prawie krajowym przewiduje się reprezentację pracowników w organie zarządzającym, w komitecie ds. wynagrodzeń musi zasiadać co najmniej jeden przedstawiciel pracowników.

3. Przygotowując decyzje, o których mowa w ust. 2, komitet ds. wynagrodzeń bierze pod uwagę interes publiczny oraz długoterminowe interesy akcjonariuszy i inwestorów danej firmy inwestycyjnej oraz innych zainteresowanych stron związanych z daną firmą.

Artykuł 34

Nadzór nad polityką wynagrodzeń

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy gromadziły informacje ujawniane zgodnie z art. 51 akapit pierwszy lit. c) i d) rozporządzenia (UE) 2019/2033, a także informacje przekazywane przez firmy inwestycyjne na temat różnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, oraz aby wykorzystywały te informacje w celu przeprowadzania analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń.

Właściwe organy przekazują te informacje EUNB.

2. EUNB wykorzystuje informacje przekazywane przez właściwe organy zgodnie z ust. 1 i 4 do przeprowadzania analiz porównawczych tendencji i praktyk w dziedzinie wynagrodzeń na poziomie Unii.

3. EUNB, w porozumieniu z ESMA, wydaje wytyczne dotyczące stosowania rozsądnej polityki wynagrodzeń. W tych wytycznych uwzględnia się przynajmniej wymogi, o których mowa w art. 30–33, oraz zasady rozsądnej polityki wynagrodzeń określone w zaleceniu 2009/384/WE.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne przekazywały właściwym organom informacje na temat liczby osób fizycznych w firmie inwestycyjnej, których wynagrodzenie wynosi co najmniej 1 mln EUR w danym roku obrachunkowym, w przedziałach wynagrodzenia wynoszących 1 mln EUR, w tym informacje dotyczące ich zakresu obowiązków, obszaru działalności oraz głównych składników wynagrodzenia, premii, nagrody długookresowej i składek emerytalnych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby firmy inwestycyjne przekazywały właściwym organom, na ich wniosek, dane liczbowe dotyczące całkowitego wynagrodzenia każdego członka organu zarządzającego lub kadry kierowniczej wyższego szczebla.

Właściwe organy przekazują informacje, o których mowa w akapitach pierwszym i drugim, EUNB, który publikuje je na zasadzie zbiorczej dla państw członkowskich pochodzenia we wspólnym formacie sprawozdawczym. EUNB, w porozumieniu z ESMA, może wydawać wytyczne mające na celu ułatwienie wdrożenia niniejszego ustępu oraz zapewnienie spójności gromadzonych informacji.

Artykuł 35

Sprawozdanie EUNB na temat ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego

EUNB przygotowuje sprawozdanie na temat włączenia kryteriów technicznych dotyczących ekspozycji z tytułu działań powiązanych zasadniczo z celami środowiskowymi, społecznymi i z zakresu ładu korporacyjnego do procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej ryzyka, aby dokonać oceny możliwych źródeł ryzyk i ich skutków dla firm inwestycyjnych, z uwzględnieniem mających zastosowanie aktów prawnych Unii w dziedzinie systematyki środowiskowej, społecznej i z zakresu ładu korporacyjnego.

W sprawozdaniu EUNB, o którym mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia się co najmniej następujące elementy:

- a) definicję ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego, obejmujących ryzyka fizyczne oraz ryzyka przejścia związane z przechodzeniem do bardziej zrównoważonej gospodarki, w tym także, w odniesieniu do ryzyk przejścia, ryzyka związane z utratą wartości aktywów wskutek zmian regulacyjnych, kryteria i wskaźniki ilościowe i jakościowe odpowiednie do oceny takich ryzyk, a także metodę oceny możliwości wystąpienia takich ryzyk w perspektywie krótko-, średnio- lub długoterminowej oraz możliwości spowodowania przez takie ryzyka istotnych skutków finansowych dla firmy inwestycyjnej;
- b) ocenę możliwości zwiększenia, na skutek znacznej koncentracji określonych aktywów, ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego, obejmujących ryzyka fizyczne oraz ryzyka przejścia dla danej firmy inwestycyjnej;
- c) opis procesów, za pomocą których firma inwestycyjna może identyfikować i oceniać ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego, obejmujące ryzyka fizyczne i ryzyka przejścia, oraz zarządzać tymi ryzykami;
- d) kryteria, parametry i wskaźniki, za pomocą których organy sprawujące nadzór i firmy inwestycyjne mogą oceniać skutki krótko-, średnio- i długoterminowe ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego w ramach procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej.

EUNB przedłoży sprawozdanie ze swoich ustaleń Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji do dnia 26 grudnia 2021 r.

Na podstawie tego sprawozdania EUNB może w stosownym przypadku przyjąć wytyczne w sprawie włączenia do procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej kryteriów dotyczących ryzyk środowiskowych, społecznych i z zakresu ładu korporacyjnego, uwzględniające ustalenia zawarte w sprawozdaniu EUNB, o którym mowa w niniejszym artykule.

Sekcja 3

Proces przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej

Artykuł 36

Przegląd nadzorczy i ocena nadzorcza

1. Właściwe organy dokonują – w zakresie, w jakim jest to istotne i niezbędne, z uwzględnieniem wielkości, profilu ryzyka i modelu biznesowego firmy inwestycyjnej – przeglądu rozwiązań, strategii, procesów i mechanizmów wdrożonych przez firmy inwestycyjne w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą i rozporządzeniem (UE) 2019/2033 oraz oceniają wymienione poniżej elementy, stosownie do okoliczności i potrzeb, aby zapewnić prawidłowe zarządzanie ryzykiem i pokrycie ryzyka, na które są narażone firmy inwestycyjne:

- a) rodzaje ryzyka, o których mowa w art. 29;
- b) lokalizację geograficzną ekspozycji firmy inwestycyjnej;
- c) model biznesowy firmy inwestycyjnej;
- d) ocenę ryzyka systemowego, z uwzględnieniem identyfikacji i pomiaru ryzyka systemowego zgodnie z art. 23 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 lub zaleceniami ERRS;
- e) rodzaje ryzyka, na które narażone jest bezpieczeństwo sieci i systemów informacyjnych firm inwestycyjnych w celu zapewnienia poufności, integralności i dostępności ich procesów, danych i aktywów;
- f) ekspozycję firm inwestycyjnych na ryzyko stopy procentowej wynikające z działalności w ramach portfela bankowego;
- g) zasady zarządzania firm inwestycyjnych i zdolność członków organu zarządzającego do wykonywania ich obowiązków.

Do celów niniejszego ustępu właściwe organy należycie uwzględniają fakt posiadania przez firmy inwestycyjne ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności zawodowej.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy ustaliły częstotliwość i intensywność przeglądów i ocen, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę wielkość, charakter, skalę i złożoność działalności danych firm inwestycyjnych oraz, w stosownych przypadkach, ich znaczenie systemowe, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności.

Właściwe organy decydują indywidualnie dla każdego przypadku, czy i w jakiej formie mają zostać przeprowadzone przeglądy i ocena w odniesieniu do firm inwestycyjnych, które spełniają warunki do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, jedynie w przypadku gdy uznają to za niezbędne ze względu na wielkość, charakter, skalę i złożoność działalności tych firm inwestycyjnych.

Do celów akapitu pierwszego uwzględnia się przepisy prawa krajowego regulujące wyodrębnianie mające zastosowanie do przechowywanych środków pieniężnych klientów.

3. Przeprowadzając przegląd i ocenę, o których mowa w ust. 1 lit. g), właściwe organy muszą mieć dostęp do porządków obrad, protokołów posiedzeń i dokumentacji uzupełniającej dotyczących posiedzeń organu zarządzającego i jego komitetów, a także do wyników wewnętrznych lub zewnętrznych ocen działalności organu zarządzającego.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 58 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy, celem zapewnienia, aby rozwiązania, strategie, procesy i mechanizmy stosowane przez firmy inwestycyjne zapewniały prawidłowe zarządzanie ryzykiem i pokrycie ryzyka, na które narażone są firmy inwestycyjne. Komisja uwzględnia przy tym zmiany na rynkach finansowych, w szczególności pojawianie się nowych produktów finansowych, zmiany w standardach rachunkowości oraz zmiany, które ułatwiają konwergencję praktyk nadzorczych.

Artykuł 37

Bieżący przegląd pozwolenia na stosowanie modeli wewnętrznych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy regularnie, a co najmniej raz na trzy lata, dokonywały przeglądu spełniania przez firmy inwestycyjne wymogów dotyczących pozwolenia na stosowanie modeli wewnętrznych, o których mowa w art. 22 rozporządzenia (UE) 2019/2033. Właściwe organy mają na uwadze w szczególności zmiany w działalności danej firmy inwestycyjnej oraz stosowanie tych modeli wewnętrznych w odniesieniu do nowych produktów oraz dokonują przeglądu i oceny tego, czy dana firma inwestycyjna stosuje dobrze opracowane i aktualne techniki i praktyki w

odniesieniu do tych modeli wewnętrznych. Właściwe organy zapewniają, aby korygowano istotne niedociągnięcia w zakresie pokrycia ryzyka przez modele wewnętrzne firmy inwestycyjnej, lub podejmują kroki w celu złagodzenia ich skutków, w tym poprzez nałożenie narzutów kapitałowych lub narzucenie wyższych mnożników.

2. W przypadku gdy w odniesieniu do modeli wewnętrznych dotyczących ryzyka dla rynku liczne przekroczenia, o których mowa w art. 366 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, wskazują, że te modele wewnętrzne nie są lub przestały być dokładne, właściwe organy cofają zezwolenie na stosowanie modeli wewnętrznych lub wprowadzają odpowiednie środki zapewniające niezwłoczne poprawienie modeli wewnętrznych w określonym terminie.

3. W przypadku gdy firma inwestycyjna, która otrzymała zezwolenie na stosowanie modeli wewnętrznych, przestała spełniać wymogi konieczne do stosowania tych modeli wewnętrznych, właściwe organy wymagają, aby wykazała ona, że skutek braku zgodności nie ma istotnego znaczenia, albo przedstawiła plan spełnienia tych wymogów i ustaliła termin realizacji tego planu. Właściwe organy wymagają poprawienia przedstawionego planu, jeżeli w wyniku jego realizacji uzyskanie pełnej zgodności jest mało prawdopodobne lub jeżeli ustalony termin jest nieodpowiedni.

W przypadku gdy mało prawdopodobne jest, że firma inwestycyjna spełni wymogi w ustalonym terminie, lub jeżeli nie wykazała ona w zadowalający sposób, że skutek braku zgodności nie ma istotnego znaczenia, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy cofnęły zezwolenie na stosowanie modeli wewnętrznych lub ograniczyły je do obszarów, w których zgodność jest zapewniona lub w których zgodność może zostać osiągnięta w odpowiednim terminie.

4. EUNB analizuje modele wewnętrzne różnych firm inwestycyjnych oraz sposób, w jaki firmy inwestycyjne stosujące modele wewnętrzne traktują podobne rodzaje ryzyka lub ekspozycje. EUNB przekazuje odpowiednie informacje ESMA.

Aby promować spójne, skuteczne i efektywne praktyki nadzorcze, EUNB opracowuje – na podstawie tej analizy oraz zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – wytyczne zawierające wartości referencyjne dotyczące sposobu, w jaki firmy inwestycyjne mają stosować modele wewnętrzne, oraz sposobu, w jaki te modele wewnętrzne mają być stosowane w odniesieniu do podobnych rodzajów ryzyk lub ekspozycji.

Państwa członkowskie zachęcają właściwe organy do uwzględnienia tej analizy i tych wytycznych w przeglądzie, o którym mowa w ust. 1.

Sekcja 4

Środki i uprawnienia nadzorcze

Artykuł 38

Środki nadzorcze

Właściwe organy zobowiązują firmy inwestycyjne do stosowania na wczesnym etapie środków niezbędnych do zaradzenia następującym problemom:

- a) firma inwestycyjna nie spełnia wymogów niniejszej dyrektywy lub rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- b) właściwe organy dysponują dowodami na to, że firma inwestycyjna prawdopodobnie naruszy przepisy krajowe transponujące niniejszą dyrektywę lub przepisy rozporządzenia (UE) 2019/2033 w ciągu najbliższych 12 miesięcy.

Artykuł 39

Uprawnienia nadzorcze

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy posiadały niezbędne uprawnienia nadzorcze w celu interwencji, w ramach sprawowanych przez te organy funkcji, w działalność firm inwestycyjnych w skuteczny i proporcjonalny sposób.

2. Do celów art. 36, art. 37 ust. 3 i art. 38 oraz do celów stosowania rozporządzenia (UE) 2019/2033 właściwe organy muszą dysponować uprawnieniami do:

- a) wymagania od firm inwestycyjnych posiadania funduszy własnych przewyższających wymogi określone w art. 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033, na warunkach określonych w art. 40 niniejszej dyrektywy, lub dostosowania funduszy własnych i aktywów płynnych wymaganych w przypadku istotnych zmian w działalności tych firm inwestycyjnych;
- b) wymagania wzmocnienia rozwiązań, procesów, mechanizmów oraz strategii wdrożonych zgodnie z art. 24 i 26;
- c) wymagania od firm inwestycyjnych przedstawienia w ciągu roku planu przywrócenia zgodności z wymogami nadzorczymi zgodnie z niniejszą dyrektywą i z rozporządzeniem (UE) 2019/2033 określenia terminu wdrożenia tego planu oraz wymagania wprowadzenia poprawek do tego planu dotyczących jego zakresu i terminu jego wdrożenia;
- d) wymagania od firm inwestycyjnych stosowania szczególnej polityki w zakresie rezerw lub szczególnego traktowania aktywów w kontekście wymogów w zakresie funduszy własnych;
- e) ograniczania działalności, operacji lub sieci firm inwestycyjnych lub żądania zbycia rodzajów działalności, które stwarzają nadmierne ryzyka dla stabilności finansowej firmy inwestycyjnej;
- f) wymagania ograniczenia ryzyka nieodłącznie związanego z działalnością, produktami i systemami firm inwestycyjnych, w tym działalnością zleconą na zasadzie outsourcingu;
- g) wymagania od firm inwestycyjnych ograniczenia wysokości zmiennego wynagrodzenia jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy to zmienne wynagrodzenie utrudnia utrzymanie należytej bazy kapitałowej;
- h) wymagania od firm inwestycyjnych przeznaczania zysków netto na zwiększenie funduszy własnych;
- i) ograniczenia lub zakazania dokonywania przez firmę inwestycyjną wypłat zysków lub odsetek na rzecz akcjonariuszy, udziałowców lub posiadaczy instrumentów dodatkowych w Tier I, w przypadku gdy takie ograniczenie lub taki zakaz nie stanowi niewykonania zobowiązania przez firmę inwestycyjną;
- j) nakładania dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenia częstotliwości sprawozdawczości w stosunku do obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) 2019/2033, w tym w zakresie sprawozdawczości dotyczącej pozycji kapitałowej i płynności;
- k) nakładania szczególnych wymogów dotyczących płynności zgodnie z art. 42;
- l) wymagania ujawniania dodatkowych informacji;
- m) wymagania od firm inwestycyjnych ograniczenia ryzyka, na jakie narażone jest bezpieczeństwo sieci i systemów informacyjnych firm inwestycyjnych, aby zapewnić poufność, integralność i dostępność ich procesów, danych i aktywów.

3. Do celów ust. 2 lit. j) właściwe organy mogą nakładać na firmy inwestycyjne dodatkowe obowiązki sprawozdawcze lub zwiększają jej częstotliwość wyłącznie w przypadku, gdy przekazanie informacji nie prowadzi do ich powielenia i gdy spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) zastosowanie ma jeden z przypadków, o których mowa w art. 38 lit. a) i b);
- b) właściwy organ uważa, że niezbędne jest zgromadzenie dowodów, o których mowa w art. 38 lit. b);
- c) dodatkowe informacje są wymagane do celów procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 36.

Informacje uznaje się za powielone, jeżeli właściwy organ posiada już te same lub zasadniczo takie same informacje, w przypadku gdy organ ten jest w stanie wygenerować te informacje lub może uzyskać je w inny sposób niż wyegzekwowanie wymogu przekazania tych informacji przez firmę inwestycyjną. Właściwy organ nie wymaga przekazania dodatkowych informacji, jeżeli informacje są dostępne właściwemu organowi w innym formacie lub w innym stopniu szczegółowości niż dodatkowe informacje podlegające przekazaniu, a ten inny format lub poziom szczegółowości nie uniemożliwia organowi wygenerowania zasadniczo podobnych informacji.

Artykuł 40

Dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych

1. Właściwe organy nakładają dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 39 ust. 2 lit. a), wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie przeglądów dokonanych zgodnie z art. 36 i 37 stwierdzą, że dana firma inwestycyjna znajduje się w którejkolwiek z następujących sytuacji:

- a) firma inwestycyjna jest narażona na ryzyka lub elementy ryzyka, lub stwarza dla innych ryzyka, które są istotne i które nie są pokryte lub są niewystarczająco pokryte wymogiem w zakresie funduszy własnych, a szczególnie wymogami opartymi o współczynnik K, określonym w części trzeciej lub czwartej rozporządzenia (UE) 2019/2033;

- b) firma inwestycyjna nie spełnia wymogów określonych w art. 24 i 26, a zastosowanie innych środków nadzorczych prawdopodobnie nie doprowadzi w wystarczającym stopniu i we właściwym czasie do poprawy rozwiązań, procesów, mechanizmów i strategii;
- c) korekty związane z ostrożną wyceną portfela handlowego są niewystarczające, aby umożliwić firmie inwestycyjnej, w normalnych warunkach rynkowych, sprzedaż lub zabezpieczenie w krótkim czasie jej pozycji bez ponoszenia istotnych strat;
- d) przegląd przeprowadzony zgodnie z art. 37 wykazuje, że niespełnienie wymogów dotyczących uzyskania zezwolenia na stosowanie modeli wewnętrznych prawdopodobnie doprowadzi do nieadekwatnych poziomów kapitału;
- e) firma inwestycyjna wielokrotnie nie jest w stanie osiągnąć lub utrzymać adekwatnego poziomu dodatkowych funduszy własnych określonego w art. 41.

2. Do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu uznaje się, że wymogi w zakresie funduszy własnych określone w części trzeciej i czwartej rozporządzenia (UE) 2019/2033 nie pokrywają ryzyka lub elementów ryzyka lub pokrywają je w niewystarczającym stopniu jedynie w przypadku, gdy poziomy, rodzaje i struktura kapitału, który właściwy organ uznał za adekwatny na podstawie przeglądu nadzorczego oceny przeprowadzonej przez firmę inwestycyjną zgodnie z art. 24 ust. 1 niniejszej dyrektywy, są wyższe niż wymóg w zakresie funduszy własnych dla firmy inwestycyjnej określony w części trzeciej lub czwartej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

Do celów akapitu pierwszego kapitał uznawany za adekwatny może obejmować ryzyka lub elementy ryzyka, które są wyraźnie wyłączone z zakresu wymogu w zakresie funduszy własnych określonego w części trzeciej lub czwartej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

3. Właściwe organy określają poziom dodatkowych funduszy własnych wymaganych na podstawie art. 39 ust. 2 lit. a) jako różnicę między kapitałem uznawanym za adekwatny zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu a wymogiem w zakresie funduszy własnych określonym w części trzeciej lub czwartej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

4. Właściwe organy wymagają od firm inwestycyjnych spełnienia dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 39 ust. 2 lit. a), za pomocą funduszy własnych z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) co najmniej trzy czwarte dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych jest spełnione za pomocą kapitału w Tier I;
- b) co najmniej trzy czwarte kapitału w Tier I składa się z kapitału podstawowego w Tier I;
- c) te fundusze własne nie są wykorzystywane w celu spełnienia któregokolwiek z wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w art. 11 ust. 1 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) 2019/2033.

5. Właściwe organy uzasadniają na piśmie swoją decyzję o nałożeniu dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych, o którym mowa w art. 39 ust. 2 lit. a), jasno przedstawiając pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu. W przypadku określonym w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu obejmuje to podanie konkretnych powodów, dla których poziom kapitału określony zgodnie z art. 41 ust. 1 nie jest już uznawany za wystarczający.

6. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia sposobu pomiaru ryzyka i elementów ryzyka, o których mowa w ust. 2, w tym ryzyka lub elementów ryzyka, które są wyraźnie wyłączone z zakresu wymogów w zakresie funduszy własnych określonych w części trzeciej lub czwartej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

EUNB zapewnia, aby projekty regulacyjnych standardów technicznych obejmowały orientacyjne wskaźniki ilościowe dla kwot dodatkowych funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a), z uwzględnieniem całego zakresu różnych modeli biznesowych i form prawnych, jakie mogą przyjmować firmy inwestycyjne, oraz aby były proporcjonalne w kontekście:

- a) obciążeń związanych z ich wdrożeniem, spoczywających na firmach inwestycyjnych i właściwych organach;
- b) możliwości, że wyższy poziom wymogów w zakresie funduszy własnych mających zastosowanie w przypadku, gdy firmy inwestycyjne nie stosują modeli wewnętrznych, uzasadnia nałożenie niższych wymogów w zakresie funduszy własnych w ramach oceny ryzyka i elementów ryzyka zgodnie z ust. 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 czerwca 2021 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

7. Właściwe organy mogą nałożyć dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych zgodnie z ust. 1–6 na firmy inwestycyjne, które spełniają warunki do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, na podstawie oceny indywidualnych przypadków oraz w przypadku gdy właściwy organ uzna to za uzasadnione.

Artykuł 41

Wytyczne dotyczące dodatkowych funduszy własnych

1. Właściwe organy mogą – z uwzględnieniem zasady proporcjonalności oraz współmiernie do wielkości, znaczenia systemowego, charakteru, skali i złożoności działalności firm inwestycyjnych, które nie spełniają warunków do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033 – wymagać od takich firm inwestycyjnych, aby posiadały poziomy funduszy własnych, które zgodnie z art. 24 w sposób wystarczający przewyższają wymogi określone w części trzeciej rozporządzenia (UE) 2019/2033 i w niniejszej dyrektywie, w tym dodatkowe wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a), w celu zapewnienia, aby cykliczne wahania koniunktury gospodarczej nie prowadziły do naruszenia tych wymogów lub nie zagrażały zdolności firmy inwestycyjnej do likwidacji i zaprzestania działalności w uporządkowany sposób.

2. Właściwe organy w stosownych przypadkach poddają przeglądowi poziom funduszy własnych ustalony przez każdą firmę inwestycyjną, która nie spełnia warunków do zakwalifikowania się jako mała i niepowiązana wzajemnie firma inwestycyjna, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz w stosownych przypadkach przekazują wnioski z tego przeglądu danej firmie inwestycyjnej, w tym wszelkie oczekiwania w odniesieniu do korekt poziomu funduszy własnych ustanowionego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Taka informacja musi zawierać termin dokonania korekty wymaganej przez właściwy organ.

Artykuł 42

Szczególne wymogi dotyczące płynności

1. Właściwe organy nakładają szczególne wymogi dotyczące płynności, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. k) niniejszej dyrektywy, jedynie w przypadkach gdy na podstawie przeglądów dokonanych zgodnie z art. 36 i 37 niniejszej dyrektywy stwierdzą, że firma inwestycyjna, która nie spełnia warunków do zakwalifikowania się jako mała i niepowiązana wzajemnie firma inwestycyjna, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, lub która spełnia warunki określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, ale nie jest zwolniona z wymogu dotyczącego płynności zgodnie z art. 43 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, znajduje się w jednej z następujących sytuacji:

- a) firma inwestycyjna jest narażona na ryzyko płynności lub elementy ryzyka płynności, które są istotne i które nie są objęte lub są niewystarczająco objęte wymogiem dotyczącym płynności określonym w części piątej rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- b) firma inwestycyjna nie spełnia wymogów określonych w art. 24 i 26 niniejszej dyrektywy, a zastosowanie innych środków administracyjnych prawdopodobnie nie doprowadzi w wystarczającym stopniu i we właściwym czasie do poprawy rozwiązań, procesów, mechanizmów i strategii.

2. Do celów ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu uznaje się, że wymóg dotyczący płynności określony w części piątej rozporządzenia (UE) 2019/2033 nie obejmuje ryzyka płynności ani elementów ryzyka płynności lub obejmuje je w niewystarczającym stopniu jedynie w przypadku, gdy poziomy i rodzaje płynności, które właściwy organ uznał za adekwatne na podstawie przeglądu nadzorczego oceny przeprowadzonej przez firmy inwestycyjne zgodnie z art. 24 ust. 1 niniejszej dyrektywy, są wyższe niż wymóg dotyczący płynności dla firmy inwestycyjnej określony w części piątej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

3. Właściwe organy określają szczególny poziom płynności wymagany na podstawie art. 39 ust. 2 lit. k) niniejszej dyrektywy jako różnicę między poziomem płynności uznawanym za adekwatny zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu a wymogiem dotyczącym płynności określonym w części piątej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

4. Właściwe organy wymagają od firm inwestycyjnych spełnienia szczególnych wymogów dotyczących płynności, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. k) niniejszej dyrektywy, za pomocą aktywów płynnych określonych w art. 43 rozporządzenia (UE) 2019/2033.

5. Właściwe organy uzasadniają na piśmie swoją decyzję o nałożeniu szczególnego wymogu dotyczącego płynności, o którym mowa w art. 39 ust. 2 lit. k), jasno przedstawiając pełną ocenę elementów, o których mowa w ust. 1–3 niniejszego artykułu.

6. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia – w sposób, który jest odpowiedni do wielkości, struktury i organizacji wewnętrznej firm inwestycyjnych oraz do charakteru, zakresu i złożoności ich działalności – sposobu pomiaru ryzyka płynności i elementów ryzyka płynności, o których mowa w ust. 2.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 czerwca 2021 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

*Artykuł 43***Współpraca z organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji**

Właściwe organy powiadamiają odpowiednie organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o każdym wymogu w zakresie dodatkowych funduszy własnych nałożonym na mocy art. 39 ust. 2 lit. a) niniejszej dyrektywy w przypadku firmy inwestycyjnej, która jest objęta zakresem stosowania dyrektywy 2014/59/UE, oraz o wszelkich oczekiwaniach dotyczących korekt, o których mowa w art. 41 ust. 2 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do takiej firmy inwestycyjnej.

*Artykuł 44***Wymogi dotyczące publikacji**

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy były uprawnione do:

- a) nakładania na firmy inwestycyjne, które nie spełniają warunków do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, oraz firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 46 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/2033, wymogu publikowania informacji, o których mowa w art. 46 tego rozporządzenia częściej niż raz do roku oraz ustalania terminów tej publikacji;
- b) nakładania na firmy inwestycyjne, które nie spełniają warunków do zakwalifikowania się jako małe i niepowiązane wzajemnie firmy inwestycyjne, określonych w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033, oraz firmy inwestycyjne, o których mowa w art. 46 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/2033, wymogu korzystania z określonych środków przekazu i miejsc, w szczególności stron internetowych firm inwestycyjnych, do celów publikacji innych niż publikacje sprawozdań finansowych;
- c) nakładania na jednostki dominujące wymogu corocznego publikowania, w pełnej formie albo poprzez zamieszczenie odniesień do równoważnych informacji, opisu ich struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy firm inwestycyjnych zgodnie z art. 26 ust. 1 niniejszej dyrektywy oraz art. 10 dyrektywy 2014/65/UE.

*Artykuł 45***Obowiązek informowania EUNB**

1. Właściwe organy przekazują EUNB informacje na temat:

- a) ich procesu przeglądu i oceny, o których mowa w art. 36;
- b) metody zastosowanej w odniesieniu do decyzji, o których mowa w art. 39, 40 i 41.
- c) poziomu ustanowionych przez państwa członkowskie kar administracyjnych, o których mowa w art. 18.

EUNB przekazuje ESMA informacje, o których mowa w niniejszym ustępie.

2. EUNB, w porozumieniu z ESMA, ocenia informacje przekazane przez właściwe organy w celu rozwijania spójności procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej. W celu uzupełnienia swojej oceny EUNB, po konsultacji z ESMA, może się zwrócić do właściwych organów o dodatkowe informacje na zasadzie proporcjonalności oraz zgodnie z art. 35 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB publikuje na swojej stronie internetowej w ujęciu zbiorczym informacje, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c).

EUNB przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stopnia konwergencji w stosowaniu niniejszego rozdziału przez państwa członkowskie. EUNB w razie potrzeby przeprowadza wzajemne oceny zgodnie z art. 30 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. EUNB informuje ESMA o takich wzajemnych ocenach.

EUNB i ESMA wydają wytyczne skierowane do właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 i art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w zależności od przypadku, w celu doprecyzowania – w sposób, który jest odpowiedni do wielkości, struktury i organizacji wewnętrznej firm inwestycyjnych oraz do charakteru, zakresu i złożoności ich działalności – wspólnych procedur i metod dotyczących procesu przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej, o których mowa w ust. 1, oraz oceny traktowania ryzyk, o których mowa w art. 29 niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ 3

Nadzór nad grupami firm inwestycyjnych

Sekcja 1

Nadzór na zasadzie skonsolidowanej nad grupami firm inwestycyjnych oraz nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym

Artykuł 46

Określenie organu sprawującego nadzór nad grupą

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy na czele grupy firm inwestycyjnych stoi unijna dominująca firma inwestycyjna, nadzór na zasadzie skonsolidowanej lub nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym sprawował właściwy organ tej unijnej dominującej firmy inwestycyjnej.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy jednostka dominująca firmy inwestycyjnej jest unijną dominującą inwestycyjną spółką holdingową lub unijną dominującą finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, nadzór na zasadzie skonsolidowanej lub nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym sprawował właściwy organ tej firmy inwestycyjnej.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy dwie lub większa liczba firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich mają tę samą unijną dominującą inwestycyjną spółkę holdingową lub tę samą unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, nadzór na zasadzie skonsolidowanej lub nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym był sprawowany przez właściwy organ firmy inwestycyjnej posiadającej zezwolenie w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma inwestycyjna spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej.
4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy jednostki dominujące dwóch lub większej liczby firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie w dwóch lub większej liczbie państw członkowskich, obejmują więcej niż jedną inwestycyjną spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, których siedziby główne znajdują się w różnych państwach członkowskich, a w każdym z tych państw członkowskich znajduje się firma inwestycyjna, nadzór na zasadzie skonsolidowanej lub nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym był sprawowany przez właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej.
5. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy dwie lub większa liczba firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie w Unii mają, jako jednostkę dominującą, tę samą unijną inwestycyjną spółkę holdingową lub tę samą unijną finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, przy czym żadna z tych firm inwestycyjnych nie posiada zezwolenia w państwie członkowskim, w którym utworzono inwestycyjną spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, nadzór na zasadzie skonsolidowanej lub nadzór nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym był sprawowany przez organ właściwy dla firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej.
6. Właściwe organy mogą – na mocy wspólnego porozumienia – odstąpić od kryteriów, o których mowa w ust. 3, 4 i 5, w przypadku gdy ich zastosowanie nie byłoby właściwe do celów sprawowania skutecznego nadzoru na zasadzie skonsolidowanej lub nadzoru nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym, biorąc pod uwagę dane firmy inwestycyjne oraz znaczenie działalności prowadzonej przez nie w odnośnych państwach członkowskich, oraz wyznaczyć inny właściwy organ w celu sprawowania nadzoru na zasadzie skonsolidowanej lub nadzoru nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym. W takich przypadkach właściwe organy przed podjęciem każdej takiej decyzji zapewniają możliwość wyrażenia opinii na temat tej planowanej decyzji, stosownie do przypadku, unijnej dominującej inwestycyjnej spółce holdingowej, unijnej dominującej finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej lub firmie inwestycyjnej o największej sumie bilansowej. Właściwe organy powiadamiają Komisję i EUNB o każdej takiej decyzji.

Artykuł 47

Wymogi dotyczące informowania w sytuacjach nadzwyczajnych

W przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym sytuacji określonej w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 lub sytuacji niekorzystnych zmian na rynkach, która to sytuacja potencjalnie zagraża płynności rynku i stabilności systemu finansowego w którymkolwiek z państw członkowskich, w którym podmioty należące do grupy firm inwestycyjnych posiadają zezwolenie, organ sprawujący nadzór nad grupą określony zgodnie z art. 46 niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem rozdziału 1 sekcja 2 niniejszego tytułu, zawiadamia w najkrótszym możliwym terminie EUNB, ERRS i wszelkie odpowiednie właściwe organy oraz przekazuje im wszystkie informacje istotne dla wykonywania ich zadań.

Artykuł 48

Kolegia organów nadzoru

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ sprawujący nadzór nad grupą określony zgodnie z art. 46 niniejszej dyrektywy mógł, w stosownych przypadkach, ustanawiać kolegia organów nadzoru w celu ułatwienia wykonywania zadań, o których mowa w niniejszym artykule, oraz w celu zapewnienia koordynacji i współpracy z odpowiednimi organami nadzoru z państw trzecich, w szczególności w przypadku gdy jest to konieczne do celów stosowania art. 23 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 23 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2019/2033, aby dokonywać wymiany i aktualizacji stosownych informacji na temat modelu dotyczącego depozytu zabezpieczającego z organami nadzoru kwalifikujących się kontrahentów centralnych.

2. Kolegia organów nadzoru zapewniają ramy umożliwiające organowi sprawującemu nadzór nad grupą, EUNB i pozostałym właściwym organom wykonywanie następujących zadań:

- a) zadań, o których mowa w art. 47;
- b) koordynowania wniosków o udzielenie informacji w przypadku, gdy jest to niezbędne w celu ułatwienia nadzoru na zasadzie skonsolidowanej, zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- c) koordynowania wniosków o udzielenie informacji w przypadkach, gdy większa liczba właściwych organów firm inwestycyjnych należących do tej samej grupy musi zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia członka rozliczającego albo do właściwego organu kwalifikującego się kontrahenta centralnego o informacje na temat modelu i parametrów dotyczących depozytu zabezpieczającego stosowanych do obliczania wymogu dotyczącego tego depozytu dla odnośnych firm inwestycyjnych;
- d) wymiany informacji między wszystkimi właściwymi organami oraz z EUNB zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, a także z ESMA zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010;
- e) osiągnięcia porozumienia, w stosownych przypadkach, w odniesieniu do przekazywania zadań i obowiązków między właściwymi organami na zasadzie dobrowolności;
- f) zwiększenia efektywności nadzoru poprzez dążenie do unikania zbędnego powielania wymogów nadzorczych.

3. W stosownych przypadkach kolegia organów nadzoru można również ustanawiać w przypadku, gdy jednostki zależne grupy firm inwestycyjnych, na której czele stoi unijna firma inwestycyjna, unijna dominująca inwestycyjna spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, znajdują się w państwie trzecim.

4. Zgodnie z art. 21 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 EUNB bierze udział w posiedzeniach kolegiów organów nadzoru.

5. Następujące organy posiadają status członków w kolegium organów nadzoru:

- a) właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi grupy firm inwestycyjnych, na której czele stoi unijna firma inwestycyjna, unijna dominująca inwestycyjna spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej;
- b) w stosownych przypadkach, organy nadzoru z państw trzecich, z zastrzeżeniem wymogów poufności, które zdaniem wszystkich właściwych organów są równorzędne z wymogami określonymi w rozdziale 1 sekcja 2 niniejszego tytułu.

6. Organ sprawujący nadzór nad grupą określony zgodnie z art. 46 przewodniczy posiedzeniom kolegium organów nadzoru i przyjmuje decyzje. Ten organ sprawujący nadzór nad grupą z wyprzedzeniem i w pełni informuje wszystkich członków kolegium organów nadzoru o organizacji tych posiedzeń, o głównych kwestiach, które mają być przedmiotem dyskusji, oraz o działaniach, których podjęcie należy rozważyć. Organ sprawujący nadzór nad grupą w odpowiednim czasie w pełni informuje także wszystkich członków kolegium organów nadzoru o decyzjach podjętych w trakcie tych posiedzeń lub zastosowanych środkach.

Podejmując decyzje, organ sprawujący nadzór nad grupą uwzględnia zasadność działalności nadzorczej, która ma zostać zaplanowana lub podlegać koordynacji przez organy, o których mowa w ust. 5.

Ustanowienie i zasady funkcjonowania kolegiów organów nadzoru formalnie zatwierdza się w drodze ustaleń sporządzonych na piśmie.

7. W przypadku braku zgody na podjętą przez organ sprawujący nadzór nad grupą decyzję w sprawie funkcjonowania kolegiów organów nadzoru, każdy z zainteresowanych właściwych organów może skierować sprawę do EUNB oraz zwrócić się o pomoc EUNB zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB może – z własnej inicjatywy zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 – podjąć również działania wspierające właściwe organy w przypadku różnicy zdań w sprawie funkcjonowania kolegiów organów nadzoru na mocy niniejszego artykułu.

8. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania warunków, na których kolegia organów nadzoru wykonują swoje zadania, o których mowa w ust. 1.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 czerwca 2021 r.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 49

Wymogi dotyczące współpracy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ sprawujący nadzór nad grupą oraz właściwe organy, o których mowa w art. 48 ust. 5, wzajemnie przedstawiały sobie wszystkie wymagane istotne informacje, w tym informacje dotyczące:

- a) określenia struktury prawnej oraz struktury zarządzania grupy firm inwestycyjnych, w tym jej struktury organizacyjnej, obejmującej wszystkie podmioty objęte regulacją i podmioty nieobjęte regulacją, jednostki zależne nieobjęte regulacją i jednostki dominujące, oraz określenia właściwych organów podmiotów objętych regulacją wchodzących w skład danej grupy firm inwestycyjnych;
- b) procedur gromadzenia informacji od firm inwestycyjnych wchodzących w skład grupy firm inwestycyjnych oraz procedur weryfikacji tych informacji;
- c) wszelkich niekorzystnych zmian sytuacji w firmach inwestycyjnych lub w innych jednostkach wchodzących w skład grupy firm inwestycyjnych, które mogłyby mieć poważny wpływ na te firmy inwestycyjne;
- d) wszelkich znaczących kar nałożonych przez właściwe organy i nadzwyczajnych środków zastosowanych przez te organy zgodnie z przepisami krajowymi transponującymi niniejszą dyrektywę;
- e) nałożenia szczególnego wymogu w zakresie funduszy własnych na podstawie art. 39 niniejszej dyrektywy.

2. Zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 właściwe organy i organ sprawujący nadzór nad grupą mogą powiadomić EUNB, w przypadku gdy istotnych informacji nie przekazano zgodnie z ust. 1 bez zbędnej zwłoki lub w przypadku gdy wniosek o współpracę, w szczególności dotyczący wymiany istotnych informacji, został odrzucony lub nie podjęto w jego sprawie żadnych działań w rozsądnym terminie.

EUNB może, zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 oraz z własnej inicjatywy, wspierać właściwe organy w opracowywaniu spójnych praktyk w zakresie współpracy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby przed przyjęciem decyzji, która może być istotna dla zadań nadzorczych innych właściwych organów, właściwe organy konsultowały się ze sobą w sprawach:

- a) zmian w strukturze akcjonariatu, w strukturze organizacyjnej lub w strukturze zarządzania firm inwestycyjnych wchodzących w skład grupy firm inwestycyjnych, które to zmiany wymagają zatwierdzenia lub zezwolenia ze strony właściwych organów;
- b) znaczących kar nałożonych na firmy inwestycyjne przez właściwe organy lub wszelkich innych nadzwyczajnych środków zastosowanych przez te organy; oraz
- c) szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych nałożonych zgodnie z art. 39.

4. W przypadku, gdy właściwe organy mają nałożyć znaczące kary lub zastosować inne nadzwyczajne środki, o czym mowa w ust. 3 lit. b), organy te konsultują się z organem sprawującym nadzór nad grupą.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 właściwy organ nie jest zobowiązany do konsultowania się z innymi właściwymi organami w przypadkach pilnych lub jeżeli taka konsultacja mogłaby zagrozić skuteczności jego decyzji, przy czym w takim przypadku właściwy organ niezwłocznie informuje pozostałe zainteresowane właściwe organy o swojej decyzji o niekonsultowaniu się.

*Artykuł 50***Weryfikacja informacji dotyczących podmiotów znajdujących się w innych państwach członkowskich**

1. W przypadku gdy zaistnieje potrzeba zweryfikowania przez właściwy organ w jednym państwie członkowskim informacji na temat firm inwestycyjnych, inwestycyjnych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, instytucji finansowych, przedsiębiorstw usług pomocniczych, holdingów mieszanych lub jednostek zależnych znajdujących się w innym państwie członkowskim, w tym jednostek zależnych będących zakładami ubezpieczeń, oraz zgłoszony zostanie wniosek w tej sprawie, państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy tego innego państwa członkowskiego przeprowadziły taką weryfikację zgodnie z ust. 2.

2. Właściwe organy, które otrzymały wniosek na podstawie ust. 1, podejmują którekolwiek z następujących działań:

- a) samodzielnie przeprowadzają weryfikację w zakresie swoich kompetencji;
- b) zezwalają właściwym organom, które złożyły ten wniosek, na przeprowadzenie weryfikacji;
- c) zwracają się do audytora lub eksperta o przeprowadzenie weryfikacji w sposób bezstronny oraz o szybkie przekazanie jej wyników.

Do celów lit. a) i c) właściwe organy, które złożyły wniosek, są uprawnione do uczestniczenia w weryfikacji.

*Sekcja 2***Inwestycyjne spółki holdingowe, finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej i holdingi mieszane***Artykuł 51***Objęcie spółek holdingowych nadzorem nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym**

Państwa członkowskie zapewniają objęcie inwestycyjnych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej nadzorem nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym.

*Artykuł 52***Kwalifikacje dyrektorów**

Państwa członkowskie wymagają, aby członkowie organu zarządzającego inwestycyjnej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej cieszyli się odpowiednio dobrą opinią oraz posiadali wystarczającą wiedzę, umiejętności i doświadczenie do skutecznego wykonywania ich obowiązków, z uwzględnieniem szczególnej roli danej inwestycyjnej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

*Artykuł 53***Holdingi mieszane**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji, w której jednostką dominującą firmy inwestycyjnej jest holding mieszany, właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad firmą inwestycyjną mogły:

- a) wymagać od holdingu mieszanego przedstawienia tym organom wszelkich informacji, które mogą być istotne dla nadzoru nad tą firmą inwestycyjną;
- b) nadzorować transakcje między firmą inwestycyjną a holdingiem mieszanym i jego jednostkami zależnymi, a także wymagać od firmy inwestycyjnej posiadania odpowiednich procesów zarządzania ryzykiem i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym rzetelnych procedur sprawozdawczych i księgowych, na potrzeby rozpoznawania, pomiaru, monitorowania i kontrolowania tych transakcji.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich właściwe organy mogły przeprowadzać kontrole na miejscu w celu zweryfikowania informacji otrzymanych od holdingów mieszanych i od ich jednostek zależnych lub zlecać takie kontrole inspektorom zewnętrznym.

Artykuł 54

Kary

Zgodnie z rozdziałem 2 sekcji 3 niniejszego tytułu państwa członkowskie zapewniają możliwość nakładania kar administracyjnych lub podejmowania innych środków administracyjnych mających na celu zaprzestanie lub złagodzenie naruszeń przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych transponujących niniejszy rozdział lub zarządzenie przyczynom takich naruszeń w odniesieniu do inwestycyjnych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, holdingów mieszanych, lub osób faktycznie nimi zarządzających.

Artykuł 55

Ocena nadzoru sprawowanego przez państwa trzecie oraz inne techniki nadzoru

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy dwie lub większa liczba firm inwestycyjnych, które są jednostkami zależnymi tej samej jednostki dominującej mającej siedzibę główną w państwie trzecim, nie podlegają skutecznemu nadzorowi na poziomie grupy, właściwy organ ocenił, czy firmy inwestycyjne podlegają nadzorowi sprawowanemu przez organ nadzoru z państwa trzeciego, który jest równoważny nadzorowi określone w niniejszej dyrektywie i w części pierwszej rozporządzenia (UE) 2019/2033.

2. W przypadku gdy z oceny, o której mowa w ust. 1, wynika, że taki równoważny nadzór nie ma zastosowania, państwa członkowskie zezwalają na stosowanie odpowiednich technik nadzoru, które osiągną cele nadzoru zgodnie z art. 7 lub 8 rozporządzenia (UE) 2019/2033. Decyzję dotyczącą tych technik nadzoru podejmuje właściwy organ, który pełniłby rolę organu sprawującego nadzór nad grupą gdyby jednostka dominująca miała swoją siedzibę w Unii, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi właściwymi organami. Informacje o wszelkich środkach zastosowanych na podstawie niniejszego ustępu przekazuje się pozostałym zainteresowanym właściwym organom, EUNB oraz Komisji.

3. Właściwy organ, który pełniłby rolę organu sprawującego nadzór nad grupą gdyby jednostka dominująca miała swoją siedzibę w Unii, może w szczególności wymagać ustanowienia inwestycyjnej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w Unii oraz zastosować art. 7 lub 8 rozporządzenia (UE) 2019/2033 do tej inwestycyjnej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

Artykuł 56

Współpraca z organami nadzoru państw trzecich

Komisja, na wniosek państwa członkowskiego albo działając z własnej inicjatywy, może przedkładać Radzie zalecenia w sprawie negocjowania z państwem trzecim lub państwami trzecimi umów dotyczących środków sprawowania nadzoru nad zgodnością z grupowym testem kapitałowym następujących firm inwestycyjnych:

- a) firm inwestycyjnych, których jednostka dominująca ma siedzibę główną w państwie trzecim;
- b) firm inwestycyjnych, które znajdują się w państwach trzecich i których jednostka dominująca ma siedzibę główną w Unii.

TYTUŁ V

PUBLIKACJA INFORMACJI PRZEZ WŁAŚCIWE ORGANY

Artykuł 57

Wymogi dotyczące publikacji

1. Właściwe organy podają do wiadomości publicznej wszystkie następujące informacje:
 - a) teksty przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych oraz ogólne wytyczne przyjęte w ich państwie członkowskim na podstawie niniejszej dyrektywy;
 - b) sposoby korzystania z opcji i uprawnień dyskrecyjnych dostępnych na podstawie niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033;

- c) ogólne kryteria i metody stosowane podczas przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej, o których mowa w art. 36 niniejszej dyrektywy;
- d) zbiorcze dane statystyczne dotyczące kluczowych aspektów wdrażania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033 w ich państwie członkowskim, w tym liczbę i charakter środków nadzorczych zastosowanych zgodnie z art. 39 ust. 2 list. a) niniejszej dyrektywy oraz kar administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 18 niniejszej dyrektywy.

2. Informacje opublikowane zgodnie z ust. 1 muszą być wystarczająco kompleksowe i dokładne, aby umożliwić dokonanie odpowiedniego porównania zastosowania ust. 1 lit. b), c) i d) przez właściwe organy poszczególnych państw członkowskich.

3. Informacje publikuje się w jednakowym formacie i regularnie aktualizuje. Publikowane informacje muszą być dostępne pod jednym wspólnym adresem elektronicznym.

4. EUNB, w porozumieniu z ESMA, opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu, struktury, spisu treści i daty corocznej publikacji informacji wymienionych w ust. 1.

Komisji powierza się uprawnienia do przyjmowania wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

5. EUNB przedłoży Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w ust. 4, do dnia 26 czerwca 2021 r.

TYTUŁ VI

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 58

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 2, art. 29 ust. 4 i art. 36 ust. 4, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 25 grudnia 2019 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 2, art. 29 ust. 4 i art. 36 ust. 4, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 2, art. 29 ust. 4 lub art. 36 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

TYTUŁ VII

ZMIANY W INNYCH DYREKTYWACH

Artykuł 59

Zmiana w dyrektywie 2002/87/WE

Art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE otrzymuje brzmienie:

„7) »zasady sektorowe« oznaczają akty prawne Unii dotyczące nadzoru ostrożnościowego nad podmiotami objętymi regulacją, w szczególności rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (*) i (UE) 2019/2033 (**) oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE, 2013/36/UE (***), 2014/65/UE (****) i (UE) 2019/2034 (*****);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).

(***) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

(****) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

(*****) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64)”.

Artykuł 60

Zmiana w dyrektywie 2009/65/WE

Art. 7 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) dyrektywy 2009/65/WE otrzymuje brzmienie:

„(iii) niezależnie od wysokości wymaganych kwot, fundusze własne spółki zarządzającej nie mogą być w żadnym momencie niższe niż kwota ustalona w art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1)”.

Artykuł 61

Zmiana w dyrektywie 2011/61/UE

Art. 9 ust. 5 dyrektywy 2011/61/UE otrzymuje brzmienie:

„5. Niezależnie od ust. 3 wysokość funduszy własnych ZAFI nie może być nigdy niższa od kwoty wymaganej na mocy art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1)”.

Artykuł 62

Zmiany w dyrektywie 2013/36/UE

W dyrektywie 2013/36/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE”;

- 2) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy dotyczące:

- a) warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności;
 - b) uprawnień i narzędzi nadzorczych w zakresie nadzoru ostrożnościowego sprawowanego przez właściwe organy nad instytucjami kredytowymi;
 - c) nadzoru ostrożnościowego sprawowanego nad instytucjami kredytowymi przez właściwe organy w sposób, który jest zgodny z przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013;
 - d) wymogów w zakresie publikowania przez właściwe organy informacji w obszarze regulacji ostrożnościowej instytucji kredytowych oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi.”;
- 3) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
- a) uchyla się ust. 2 i 3;
 - b) w ust. 5 uchyla się pkt 1;
 - c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Na użytek art. 34 i tytułu VII rozdział 3 podmioty, o których mowa w ust. 5 pkt 3–24 niniejszego artykułu, uznaje się za instytucje finansowe.”;
- 4) w art. 3 ust. 1 uchyla się pkt 4;
- 5) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Koordinacja wewnątrz państw członkowskich

Państwa członkowskie, w których istnieje więcej niż jeden właściwy organ sprawujący nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi i instytucjami finansowymi, podejmują wymagane środki w celu zapewnienia koordynacji prac takich organów.”;

- 6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Szczególne wymogi w zakresie zezwoleń dla instytucji kredytowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

1. Państwa członkowskie wymagają, aby przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które uzyskały już zezwolenie na podstawie tytułu II dyrektywy 2014/65/UE, przedłożyły wniosek o udzielenie zezwolenia zgodnie z art. 8 najpóźniej w dniu, w którym miało miejsce którekolwiek z następujących zdarzeń:

- a) średnia miesięczna całkowita wartość aktywów obliczona za okres 12 kolejnych miesięcy jest równa lub wyższa niż 30 mld EUR; lub
- b) średnia miesięczna całkowita wartość aktywów obliczona za okres 12 kolejnych miesięcy jest niższa niż 30 mld EUR, a przedsiębiorstwo wchodzi w skład grupy, w której całkowita wartość skonsolidowanych aktywów wszystkich przedsiębiorstw należących do grupy, posiadających, każde z osobna, aktywa o całkowitej wartości niższej niż 30 mld EUR oraz prowadzących którykolwiek z rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I do dyrektywy 2014/65/UE, jest równa lub wyższa 30 mld EUR, przy czym obie te wartości obliczane są jako średnia za okres 12 kolejnych miesięcy.

2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, mogą w dalszym ciągu prowadzić działalność, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, do czasu uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, które w dniu 24 grudnia 2019 r. prowadzą działalność jako firmy inwestycyjne posiadające zezwolenie na mocy dyrektywy 2014/65/UE, składają wniosek o zezwolenie zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy do dnia 27 grudnia 2020 r.

4. W przypadku gdy po otrzymaniu informacji zgodnie z art. 95a dyrektywy 2014/65/UE właściwy organ stwierdzi, że przedsiębiorstwo ma uzyskać zezwolenie na działalność jako instytucja kredytowa zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy, powiadamia on przedsiębiorstwo i właściwy organ zdefiniowany w art. 4 ust. 1 pkt 26 dyrektywy 2014/65/UE oraz przejmuje odpowiedzialność za procedurę udzielania zezwolenia od dnia tego powiadomienia.

5. W przypadku ponownego udzielenia zezwolenia właściwy organ udzielający zezwolenia zapewnia, aby proces przebiegał tak płynnie, jak to możliwe, oraz aby uwzględnione zostały informacje dotyczące istniejących zezwoleń.

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) informacji, które przedsiębiorstwo ma przekazać właściwym organom we wniosku o udzielenie zezwolenia, obejmujących program działalności, o którym mowa w art. 10;
- b) metody obliczania wartości progowych, o których mowa w ust. 1.

Komisji przekazuje się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

EUNB przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 26 grudnia 2020 r.;

7) w art. 18 dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) wykorzystuje swoje zezwolenie wyłącznie w celu prowadzenia działalności, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a jej średnia całkowita wartość aktywów jest, przez okres pięciu kolejnych lat, niższa niż wartości progowe określone w tym artykule;”;

8) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wykaz zawierający nazwę wszystkich instytucji kredytowych, którym udzielono zezwolenia, jest publikowany przez EUNB na jego stronie internetowej oraz co najmniej raz w roku aktualizowany.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. W wykazie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, umieszcza się nazwy przedsiębiorstw, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz wskazuje się, że są one instytucjami kredytowymi. W wykazie zaznacza się także wszelkie zmiany w stosunku do poprzedniej wersji wykazu.”;

9) art. 21b ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do celów niniejszego artykułu:

a) całkowita wartość aktywów w Unii grupy z państwa trzeciego jest sumą następujących wartości:

- (i) całkowita wartość aktywów każdej instytucji w Unii należącej do grupy z państwa trzeciego, która to kwota wynika z jej skonsolidowanego bilansu lub z ich poszczególnych bilansów, w przypadku gdy bilans instytucji nie jest skonsolidowany; oraz
- (ii) całkowita wartość aktywów każdego oddziału grupy z państwa trzeciego posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w Unii zgodnie z niniejszą dyrektywą, rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 (*) lub dyrektywą 2014/65/UE;

b) pojęcie »instytucja« obejmuje również firmy inwestycyjne.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniające rozporządzenie (EU) nr 648/2012 (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 84).”;

10) uchyla się tytuł IV;

11) w art. 51 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zwrócić się do organu sprawującego nadzór skonsolidowany – w przypadkach, gdy zastosowanie ma art. 112 ust. 1 – lub do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia z wnioskiem o uznanie oddziału instytucji kredytowej za istotny.”;

12) art. 53 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ust. 1 nie stanowi przeszkody dla wymiany informacji między właściwymi organami ani dla przekazywania informacji ERRS, EUNB lub Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (»EUNGiPW«) ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) przez właściwe organy zgodnie z niniejszą dyrektywą, z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013, z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 (**), z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1092/2010, z art. 31, 35 i 36 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, z art. 31 i 36 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, z dyrektywą (UE) 2019/2034 (***) oraz z innymi dyrektywami mającymi zastosowanie do instytucji kredytowych. Do informacji tych zastosowanie ma ust. 1.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1)..

(***) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).”;

13) w art. 66 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) prowadzenia przynajmniej jednego rodzaju działalności, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, oraz osiągnięcia progu wskazanego w tym artykule bez zezwolenia na działalność jako instytucja kredytowa.”;

14) w art. 76 ust. 5 uchyla się akapit szósty;

15) art. 86 ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Właściwe organy zapewniają posiadanie przez instytucje planów restrukturyzacji płynności określających właściwe strategie i odpowiednie środki wykonawcze w celu pokrycia ewentualnego braku płynności, w tym w odniesieniu do oddziałów mających siedzibę w innych państwach członkowskich. Właściwe organy zapewniają, aby plany te były testowane przez instytucje co najmniej raz do roku, uaktualniane na podstawie rezultatów alternatywnych scenariuszy określonych w ust. 8, zgłaszane kadrze kierowniczej wyższego szczebla i przez nią zatwierdzone, tak aby można było odpowiednio dostosować wewnętrzne polityki i procedury. Instytucje podejmują z wyprzedzeniem niezbędne działania operacyjne w celu zapewnienia możliwości natychmiastowego wdrożenia planów restrukturyzacji płynności. Te działania operacyjne obejmują posiadanie zabezpieczenia dostępnego w trybie natychmiastowym na potrzeby pozyskania finansowania z banku centralnego. Obejmuje to posiadanie zabezpieczenia w walucie innego państwa członkowskiego, w razie potrzeby, lub w walucie państwa trzeciego, w stosunku do którego instytucja posiada ekspozycje, oraz, jeżeli jest to niezbędne z punktu widzenia operacyjnego, na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, którego waluty dotyczy jej ekspozycja.”;

16) w art. 110 uchyla się ust. 2;

17) art. 111 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 111

Określenie organu sprawującego nadzór skonsolidowany

1. W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą instytucją kredytową w państwie członkowskim lub unijną dominującą instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę dominującą instytucję kredytową w państwie członkowskim lub tę unijną dominującą instytucję kredytową.

W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą firmą inwestycyjną w państwie członkowskim lub unijną dominującą firmą inwestycyjną i żadna z jej jednostek zależnych nie jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje tę dominującą firmę inwestycyjną w państwie członkowskim lub tę unijną dominującą firmę inwestycyjną.

W przypadku gdy jednostka dominująca jest dominującą firmą inwestycyjną w państwie członkowskim lub unijną dominującą firmą inwestycyjną i przynajmniej jedna z jej jednostek zależnych jest instytucją kredytową, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ tej instytucji kredytowej lub – w przypadku większej liczby instytucji kredytowych – instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej.

2. W przypadku gdy jednostką dominującą instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej jest dominująca finansowa spółka holdingowa w państwie członkowskim, dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa lub unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje instytucję kredytową lub firmę inwestycyjną.

3. W przypadku gdy dwie lub większa liczba instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych posiadających zezwolenie w Unii mają tę samą dominującą finansową spółkę holdingową w państwie członkowskim, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w państwie członkowskim, unijną dominującą finansową spółkę holdingową lub unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez:

- a) właściwy organ instytucji kredytowej, w przypadku gdy w ramach grupy występuje tylko jedna instytucja kredytowa;
- b) właściwy organ instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej, w przypadku gdy w ramach grupy występuje większa liczba instytucji kredytowych; lub
- c) właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej, w przypadku gdy w ramach grupy nie występuje instytucja kredytowa.

4. W przypadku gdy konsolidacja jest wymagana zgodnie z art. 18 ust. 3 lub 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, nadzór skonsolidowany sprawowany jest przez właściwy organ instytucji kredytowej o największej sumie bilansowej lub, w przypadku gdy w ramach grupy nie występuje instytucja kredytowa, przez właściwy organ firmy inwestycyjnej o największej sumie bilansowej.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 akapit trzeci, od ust. 3 lit. b) i od ust. 4, w przypadku gdy właściwy organ indywidualnie nadzoruje więcej niż jedną instytucję kredytową w ramach grupy, organem sprawującym nadzór skonsolidowany jest właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje jedną lub większą liczbę instytucji kredytowych w ramach grupy, w przypadku gdy łączna wartość sum bilansowych tych nadzorowanych instytucji kredytowych jest wyższa niż łączna wartość sum bilansowych instytucji kredytowych nadzorowanych indywidualnie przez jakiegokolwiek inny właściwy organ.

Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 lit. c), w przypadku gdy właściwy organ indywidualnie nadzoruje więcej niż jedną firmę inwestycyjną w ramach grupy, organem sprawującym nadzór skonsolidowany jest właściwy organ, który indywidualnie nadzoruje jedną lub większą liczbę firm inwestycyjnych w ramach grupy o łącznej najwyższej sumie bilansowej.

6. W szczególnych przypadkach właściwe organy mogą na mocy wspólnego porozumienia odstąpić od kryteriów, o których mowa w ust. 1, 3 i 4, oraz wyznaczyć inny właściwy organ do celów sprawowania nadzoru skonsolidowanego, w przypadku gdy stosowanie kryteriów, o których mowa w tych przepisach, byłoby niewłaściwe, biorąc pod uwagę odnośne instytucje kredytowe lub firmy inwestycyjne i relatywne znaczenie działalności prowadzonej przez nie w poszczególnych państwach członkowskich lub potrzebę zapewnienia ciągłości nadzoru skonsolidowanego sprawowanego przez ten sam właściwy organ. W takich przypadkach unijna instytucja dominująca, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa, unijna dominująca finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub instytucja kredytowa lub firma inwestycyjna o największej sumie bilansowej, zależnie od przypadku, mają prawo do bycia wysłuchanymi przed podjęciem decyzji przez właściwe organy.

7. Właściwe organy niezwłocznie powiadamiają Komisję i EUNB o każdym porozumieniu objętym zakresem stosowania ust. 6.”;

18) w art. 114 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym sytuacji określonej w art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 lub sytuacji niekorzystnych zmian na rynkach, która to sytuacja potencjalnie zagraża płynności na rynku i stabilności systemu finansowego w którymkolwiek z państw członkowskich, w którym podmioty grupy otrzymały zezwolenie na działalność lub w którym mają siedzibę istotne oddziały, o których mowa w art. 51, organ sprawujący nadzór skonsolidowany, z zastrzeżeniem tytułu VII rozdziału 1 sekcja 2 niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, tytułu IV rozdział 1 sekcja 2 dyrektywy (UE) 2019/2034, zawiadamia w najkrótszym możliwym terminie EUNB i organy, o których mowa w art. 58 ust. 4 i art. 59, oraz przekazuje im wszystkie informacje kluczowe dla wykonywania ich zadań. Obowiązki te dotyczą wszystkich właściwych organów.”;

19) w art. 116 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwe organy wchodzące w skład kolegiów organów nadzoru oraz EUNB ściśle ze sobą współpracują. Wymogi poufności wynikające z tytułu VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, tytułu IV rozdział 1 sekcja 2 dyrektywy (UE) 2019/2034 nie uniemożliwiają właściwym organom wymiany informacji poufnych w ramach kolegiów organów nadzoru. Ustanowienie i funkcjonowanie kolegiów organów nadzoru nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych organów wynikające z niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 575/2013.”;

b) w ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„6. W kolegiach organów nadzoru mogą uczestniczyć właściwe organy odpowiedzialne za nadzór nad jednostkami zależnymi unijnej dominującej instytucji lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, lub unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, a także właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego, w którym mają siedzibę istotne oddziały, o których mowa w art. 51, w stosownych przypadkach banki centralne wchodzące w skład ESBC, a także organy nadzoru z państw trzecich, w stosownych przypadkach oraz z zastrzeżeniem wymogów poufności równoważnych – zdaniem wszystkich właściwych organów – wymogom określonym w tytule VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, w tytule IV rozdział 1 sekcja 2 dyrektywy (UE) 2019/2034.”;

c) w ust. 9 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„9. Z zastrzeżeniem wymogów poufności wynikających z tytułu VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, z tytułu IV rozdział 1 sekcja 2 dyrektywy (UE) 2019/2034, organ sprawujący nadzór skonsolidowany informuje EUNB o działaniach kolegium organów nadzoru, w tym w sytuacjach nadzwyczajnych, oraz przekazuje EUNB wszystkie informacje, które są szczególnie istotne do celów zbieżności praktyk nadzorczych.”;

20) art. 125 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Informacje uzyskane w ramach nadzoru skonsolidowanego, w szczególności wszelka wymiana informacji między właściwymi organami przewidziana w niniejszej dyrektywie, podlegają wymogom zachowania tajemnicy zawodowej lub służbowej, co najmniej równoważnym wymogom, o których mowa w art. 53 ust. 1 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instytucji kredytowych lub na mocy art. 15 dyrektywy (UE) 2019/2034.”;

21) w art. 128 uchyla się akapit piąty;

22) w art. 129 uchyla się ust. 2, 3 i 4;

23) w art. 130 uchyla się ust. 2, 3 i 4;

24) w art. 143 ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) bez uszczerbku dla przepisów określonych w tytule VII rozdział 1 sekcja II niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, przepisów określonych w tytule IV rozdział 1 sekcja 2 dyrektywy (UE) 2019/2034, zbiorcze dane statystyczne dotyczące kluczowych aspektów wdrażania zasad ostrożnościowych w każdym państwie członkowskim, w tym liczbę i charakter środków nadzorczych podjętych zgodnie z art. 102 ust. 1 lit. a) niniejszej dyrektywy oraz sankcji administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 65 niniejszej dyrektywy.”;

Artykuł 63

Zmiany w dyrektywie 2014/59/UE

W dyrektywie 2014/59/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) »firma inwestycyjna« oznacza firmę inwestycyjną zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 (*), objętą wymogiem dotyczącym kapitału założycielskiego określonym w art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 (**);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).

(**) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).”;

2) w art. 45 ust. 3 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Zgodnie z art. 65 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2019/2033 odniesienia do art. 92 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w niniejszej dyrektywie dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych na zasadzie indywidualnej firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 niniejszej dyrektywy, i które nie są firmami inwestycyjnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 lub 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033, traktuje się w następujący sposób:

- a) odniesienia do art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dotyczące wymogu w zakresie łącznego współczynnika kapitałowego w niniejszej dyrektywie traktuje się jako odniesienia do art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- b) odniesienia do art. 92 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 dotyczące łącznej kwoty ekspozycji na ryzyko w niniejszej dyrektywie traktuje się jako odniesienia do mającego zastosowanie wymogu w art. 11 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2033 pomnożonego przez 12,5.

Zgodnie z art. 65 dyrektywy (UE) 2019/2034 odniesienia w niniejszej dyrektywie do art. 104a dyrektywy 2013/36/UE dotyczące dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych firm inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 niniejszej dyrektywy, i które nie są firmami inwestycyjnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 lub 5 rozporządzenia (UE) 2019/2033, traktuje się jako odniesienia do art. 40 dyrektywy (UE) 2019/2034.”.

Artykuł 64

Zmiany w dyrektywie 2014/65/UE

W dyrektywie 2014/65/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) nie spełnia już warunków, na których podstawie zezwolenie zostało udzielone, takich jak zgodność z warunkami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 1).”;

2) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Finansowanie kapitału założycielskiego

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy nie udzielały zezwolenia, o ile firma inwestycyjna nie posiada wystarczającego kapitału założycielskiego zgodnie z wymogami określonymi w art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 (*), przy uwzględnieniu charakteru danej usługi inwestycyjnej lub działalności inwestycyjnej.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2034 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz zmieniająca dyrektywy 2002/87/WE, 2009/65/WE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE i 2014/65/UE (Dz.U. L 314 z 5.12.2019, s. 64).”;

3) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 41

Udzielenie zezwolenia

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym firma z państwa trzeciego utworzyła lub zamierza utworzyć swój oddział, udziela zezwolenia tylko w przypadku, gdy właściwy organ upewnił się, że:

- a) warunki określone w art. 39 zostały spełnione; oraz
- b) oddział firmy z państwa trzeciego będzie w stanie przestrzegać przepisów, o których mowa w ust. 2 i 3.

Właściwy organ informuje firmę z państwa trzeciego w terminie sześciu miesięcy od złożenia kompletnego wniosku o tym, czy zezwolenie zostało udzielone.

2. Oddział firmy z państwa trzeciego, której udzielono zezwolenia zgodnie z ust. 1, wypełnia obowiązki określone w art. 16–20, art. 23, 24, art. 25 i 27, art. 28 ust. 1 oraz art. 30, 31 i 32 niniejszej dyrektywy, a także w art. 3–26 rozporządzenia (UE) nr 600/2014, oraz w środkach przyjętych na ich podstawie, a także podlega nadzorowi ze strony właściwego organu w państwie członkowskim, w którym udzielono zezwolenia.

W odniesieniu do kwestii objętych niniejszą dyrektywą państwa członkowskie nie nakładają żadnych dodatkowych wymogów w zakresie organizacji i funkcjonowania oddziału i nie traktują żadnego oddziału firm z państw trzecich w sposób bardziej korzystny niż firmy z Unii.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy powiadamiały corocznie EUNGIPW o wykazie oddziałów firm z państw trzecich, które działają na ich terytorium.

EUNGIPW publikuje corocznie wykaz oddziałów firm z państw trzecich działających w Unii zawierający nazwy firm z państw trzecich, do których należą dane oddziały.

3. Oddział firmy z państwa trzeciego, której udzielono zezwolenia zgodnie z ust. 1, przekazuje corocznie właściwemu organowi, o którym mowa w ust. 2, następujące informacje:

- a) informacje dotyczące skali i zakresu usług świadczonych i działalności prowadzonej przez ten oddział w danym państwie członkowskim;
- b) w odniesieniu do firm z państw trzecich prowadzących rodzaje działalności wymienione w sekcji A pkt 3 załącznika I – ich miesięczne minimalne, średnie i maksymalne ekspozycje wobec kontrahentów z Unii;
- c) w odniesieniu do firm z państw trzecich świadczących jedną lub obie usługi wymienione w sekcji A pkt 6 załącznika I – łączną wartość instrumentów finansowych pochodzących od kontrahentów z Unii w ramach gwarantowanej emisji lub subemisji z gwarancją przejścia emisji w okresie poprzednich 12 miesięcy;
- d) informacje dotyczące obrotu i zbiorczej wartości aktywów odpowiadających usługom i działalności, o których mowa w lit. a);
- e) szczegółowy opis mechanizmów ochrony inwestorów dostępnych dla klientów oddziału, w tym praw tych klientów wynikających z systemu rekompensat dla inwestorów, o którym mowa w art. 39 ust. 2 lit. f);
- f) informacje dotyczące polityki i mechanizmów zarządzania ryzykiem stosowanych przez oddział przy świadczeniu usług i prowadzeniu działalności, o których mowa w lit. a);
- g) informacje na temat zasad zarządzania, w tym na temat osób pełniących najważniejsze funkcje w działalności danego oddziału;
- h) wszelkie inne informacje, które właściwy organ uzna za niezbędne, aby umożliwić kompleksowe monitorowanie działalności oddziału.

4. Właściwe organy przekazują EUNGIPW, na wniosek, następujące informacje:

- a) informacje dotyczące wszelkich zezwoleń udzielonych zgodnie z ust. 1 w odniesieniu do oddziałów oraz dotyczące wszelkich późniejszych zmian tych zezwoleń;
- b) informacje dotyczące skali i zakresu usług świadczonych i działalności prowadzonej przez oddział posiadający zezwolenie w danym państwie członkowskim;
- c) informacje dotyczące obrotu i całkowitej wartości aktywów odpowiadających usługom i działalności, o których mowa w lit. b);
- d) nazwę grupy z państwa trzeciego, do której należy oddział posiadający zezwolenie.

5. Właściwe organy, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, właściwe organy podmiotów stanowiących część tej samej grupy, do której należą oddziały firm z państw trzecich, którym udzielono zezwolenia zgodnie z ust. 1, oraz EUNGIPW i EUNB ściśle współpracują w celu zapewnienia, aby cała działalność tej grupy w Unii podlegała kompleksowemu, spójnemu i skutecznemu nadzorowi zgodnie z niniejszą dyrektywą, rozporządzeniem (UE) nr 575/2013, rozporządzeniem (UE) nr 600/2014, rozporządzeniem (UE) 2019/2033, dyrektywą 2013/36/UE i dyrektywą (UE) 2019/2034.

6. EUNGIPW opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych w celu określenia formatu, w jakim informacje, o których mowa w ust. 3 i 4, mają być zgłaszane.

EUNGIPW przedłoży Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 26 września 2020 r.

Komisji powierza się uprawnienia do uzupełniania niniejszej dyrektywy poprzez przyjmowanie wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

4) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 42

Świadczenie usług z wyłącznej inicjatywy klienta

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy klient detaliczny lub klient profesjonalny w rozumieniu załącznika II sekcja II, mający siedzibę lub znajdujący się w Unii doprowadzi z własnej wyłącznej inicjatywy do świadczenia usługi inwestycyjnej lub prowadzenia działalności inwestycyjnej przez firmę z państwa trzeciego, wymóg uzyskania zezwolenia ustanowiony w art. 39 nie miał zastosowania do świadczenia tej usługi lub prowadzenia tej działalności przez firmę z państwa trzeciego na rzecz tej osoby, co obejmuje stosunki związane konkretnie ze świadczeniem tej usługi lub prowadzeniem działalności.

Bez uszczerbku dla relacji wewnątrzgrupowych, w przypadku gdy firma z państwa trzeciego, w tym za pośrednictwem podmiotu działającego w jej imieniu lub mającego z nią bliskie powiązania lub jakiegokolwiek innej osoby działającej w imieniu takiego podmiotu, oferuje swoje usługi klientom lub potencjalnym klientom w Unii, nie jest to uznawane za usługę świadczoną z własnej wyłącznej inicjatywy klienta.

2. Inicjatywa klienta, o którym mowa w ust. 1, nie uprawnia firmy z państwa trzeciego do sprzedaży temu klientowi nowych kategorii produktów inwestycyjnych lub usług inwestycyjnych inaczej niż za pośrednictwem oddziału, w przypadku gdy jego utworzenie wymagane jest zgodnie z prawem krajowym.”;

5) art. 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wymagają, aby rynki regulowane przyjęły systemy minimalnej wielkości zmiany ceny dla akcji, kwitów depozytowych, funduszy inwestycyjnych typu ETF, świadectw i innych podobnych instrumentów finansowych, a także dla wszelkich innych instrumentów finansowych, dla których opracowuje się regulacyjne standardy techniczne zgodnie z ust. 4. Stosowanie minimalnych wielkości zmiany ceny nie uniemożliwia rynkom regulowanym kojarzenia zleceń o dużej skali według wartości pośredniej między bieżącymi cenami kupna i sprzedaży.”;

6) w art. 81 ust. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki regulujące podejmowanie działalności przez firmy inwestycyjne, oraz dla ułatwienia monitorowania takiej działalności, procedur administracyjnych i rachunkowych oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej;”;

7) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 95a

Przepis przejściowy dotyczący zezwoleń dla instytucji kredytowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013

Właściwe organy informują właściwy organ, o którym mowa w art. 8 dyrektywy 2013/36/UE, w przypadku gdy przewidywana całkowita wartość aktywów przedsiębiorstwa, które złożyło wniosek o zezwolenie na podstawie tytułu II niniejszej dyrektywy przed dniem 25 grudnia 2019 r. w celu prowadzenia rodzajów działalności, o których mowa w sekcji A pkt 3 i 6 załącznika I, jest równa lub wyższa niż 30 mld EUR, oraz powiadamiają o tym wnioskodawcę.”.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 65

Odesłania do dyrektywy 2013/36/UE w innych aktach prawnych Unii

Do celów nadzoru ostrożnościowego nad firmami inwestycyjnymi oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji firm inwestycyjnych odesłania do dyrektywy 2013/36/UE w innych aktach Unii traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 66***Przegląd**

Do dnia 26 czerwca 2024 r. Komisja, w ścisłej współpracy z EUNB i ESMA, przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, w stosownym przypadku wraz z wnioskiem ustawodawczym, sprawozdanie dotyczące:

- a) przepisów dotyczących wynagrodzenia ustanowionych w niniejszej dyrektywie oraz w rozporządzeniu (UE) 2019/2033, a także w dyrektywie 2009/65/WE oraz w dyrektywie 2011/61/UE, mających na celu uzyskanie równych warunków działania dla wszystkich firm inwestycyjnych prowadzących działalność w Unii, w tym dotyczące stosowania tych przepisów;
- b) adekwatności wymogów w zakresie sprawozdawczości i ujawniania informacji ustanowionych w niniejszej dyrektywie i w rozporządzeniu (UE) 2019/2033, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności;
- c) oceny – uwzględniającej sprawozdanie EUNB, o którym mowa w art. 35, oraz systematykę zrównoważonego finansowania – tego, czy:
 - (i) ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego mają być rozważane w kontekście wewnętrznych zasad zarządzania firmą inwestycyjną;
 - (ii) ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego mają być rozważane w kontekście polityki wynagrodzeń w firmie inwestycyjnej;
 - (iii) ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego mają być rozważane w kontekście traktowania ryzyka;
 - (iv) ryzyka środowiskowe, społeczne i z zakresu ładu korporacyjnego mają być uwzględniane w procesie przeglądu nadzorczego i oceny nadzorczej;
- d) skuteczności rozwiązań w zakresie przekazywania informacji na podstawie niniejszej dyrektywy;
- e) współpracy Unii i państw członkowskich z państwami trzecimi w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033;
- f) stosowania niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2019/2033 wobec firm inwestycyjnych na podstawie ich struktury prawnej i modelu własnościowego;
- g) ryzyka zakłócenia systemu finansowego z poważnymi negatywnymi skutkami dla systemu finansowego i gospodarki realnej, jakie mogą stwarzać firmy inwestycyjne, oraz odpowiednich narzędzi makroostrożnościowych służących zaradzeniu takiemu ryzyku i zastąpieniu wymogów przewidzianych w art. 36 ust. 1 lit. d) niniejszej dyrektywy;
- h) warunków, na jakich właściwe organy mogą stosować wobec firm inwestycyjnych, zgodnie z art. 5 niniejszej dyrektywy, wymogi rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

*Artykuł 67***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 26 czerwca 2021 r. przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 26 czerwca 2021 r. Jednakże państwa członkowskie stosują przepisy niezbędne do wykonania art. 64 ust. 5 od dnia 26 marca 2020 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Po wejściu w życie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają powiadomienie Komisji, z wyprzedzeniem umożliwiającym jej przedstawienie swoich uwag, o wszelkich projektach przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które zamierzają przyjąć w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i EUNB teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

W przypadku gdy dokumenty towarzyszące powiadomieniu o transpozycji przekazane przez państwa członkowskie nie są wystarczające do pełnej oceny zgodności przepisów transponujących z określonymi przepisami niniejszej dyrektywy, Komisja może, na wniosek EUNB oraz w celu wykonywania jego zadań zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1093/2010, lub z własnej inicjatywy wymagać od państw członkowskich przekazania bardziej szczegółowych informacji dotyczących transpozycji i wykonania tych przepisów i niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 68***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 69***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 listopada 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
D. M. SASSOLI

W imieniu Rady
Przewodnicząca
T. TUPPURAINEN
